

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Δραχμὰς 7.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Φυ. Χρ. 8

Διαχειριστής: Σ. ΒΕΛΛΗΣ

ΕΤΟΣ Ε' — ΑΡΙΘΜΟΣ 170

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἰτησίαν:

“ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ”, ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ἀπριλίου 1910

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπται τῆς ἔλης καὶ ὑπεύθυνοι

ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ

Ε. ΚΟΥΛΟΥΜΒΑΚΗΣ—Π. ΛΑΓΟΠΑΤΗΣ

Δικηγόροι ἐν Ἀθήναις

ΟΙ ΠΡΟΞΕΝΙΚΟΙ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΙ

Διὰ τοῦ Νόμου ΧΝΣΤ' τῆς 21 Δεκεμβρίου 1877, ὡς αὐτὸς ἐτροποποιήθη ὑπὸ Νόμου ΑΦΔΔ' τῆς 28 Μαΐου 1887 ἀρθρα 34 καὶ 37, καθιερώθη ὁ θεσμὸς τῶν ἐκ τακτικῶν καὶ ἰσοθίων μελῶν συγκειμένων προξενικῶν ἐν Τουρκίᾳ καὶ Αἰγύπτῳ δικαστηρίων. Ἡ ἀνεπάρκεια τῶν πρὸς ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης ἐν τοῖς μεγάλοις κέντροις τοῦ ἔξω Ἑλληνισμοῦ προξενικῶν ἀρχῶν καὶ λόγῳ ἄλλων ἐνασχολήσεων καὶ λόγῳ ἐλλείψεως εἰδικῆς μορφώσεως ἤγαγε τὴν Κυβέρνησιν εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς καταρτίσεως τακτικῶν προξενικῶν δικαστηρίων ἐξ εἰδικῶν δικαστῶν. Ἡ κυρία ἰδέα τοῦ Νομοθέτου ἦτο ἡ ἔδρασις δικαστηρίων, ὧν τὰ μέλη ἦσαν Ἑλληνες δικασταὶ ἐκ τῶν ἐν Ἑλλάδι ὑπηρετούντων. Ἐπειδὴ ὅμως ἐθεωρήθη σχεδὸν ἀπαραίτητος ἡ γνώσις τῆς Γαλλικῆς (λέγῃ ἐθεωρήθη, διότι αὐτὴ ἦτο ἀπαραίτητος οὔτε πάντες οἱ προξενικοὶ δικασταὶ γράφουσι καὶ λαλοῦσι τὴν Γαλλικὴν) ὥρισθη ὅτι οἱ δικασταὶ ὑποβάλλονται εἰς δοκιμασίαν τῆς Γαλλικῆς ἐνώπιον τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν, ἢς Γαλλικῆς ἢ γνώσις θεωρεῖται ὡς προσόν. Ἀφ' ἐτέρου ὅμως ἐπειδὴ οἱ προξενικοὶ δικασταὶ εὐρηγῆναι ἐν στενωπῇ συναφείᾳ πρὸς τὸν πρόξενον, ὡς δρώντες δὲ ἐν ἀλλοδαπῇ πολιτείᾳ εὐρηγῆναι ἐν στενῇ συναφείᾳ πρὸς τὴν διπλωματικὴν ὑπηρεσίαν καὶ τυγχάνουσιν οἰονεὶ ἀναμειγμένοι ἐν τῇ διπλωματικῇ πολιτικῇ τοῦ Κράτους, ἐθεωρήθη πρέπον, ἵνα, πλὴν τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, συμπράτῃ ἐν τῇ διορισμῷ προξενικῶν καὶ τῇ μεταθέσει αὐτῶν καὶ ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν.

Καὶ ὅτι ἐν τῇ ἐπιπροσέτιον δικασταὶ εἰσὶν Ἑλληνες δικαστικοὶ λειτουργοί, ἤτοι ἐκ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ Πρωτοδικῶν οἱ ἐμμισθοὶ πρόεδροι δικαστῶν καὶ ἐκ τῶν προέδρων τῶν Ἑλληνικῶν Πρωτοδικείων οἱ πρόεδροι οὐ μόνον ἐκ τοῦ πνεύματος τοῦ Νομοθέτου, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ γράμματος τοῦ Νόμου προκύπτει. Οὕτω λ. χ. τὸ ἀρθρ. 37 φέρει «ὁ διορισμὸς τῶν λαμβανόμενων ἐκ τῆς δικαστικῆς ὑπηρεσίας διὰ τὴν θέσιν παρέδρου ἢ προέδρου προξενικοῦ δικαστηρίου» καὶ ἀρθρ. 34 «οἱ ἐκ τῆς δικαστικῆς ὑπηρεσίας ληφθέντες ὡς παρέδροι ἢ πρόεδροι προξενικοῦ δικαστηρίου διατηροῦσι τὸ τῆς ἰσοθιότητος δικαίωμα, ἢ δὲ ὑπηρεσία αὐτῶν λογίζεται πρὸς προξενικὸν κατὰ τὸν περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων νόμον. Ἐπιτρέπεται δὲ καὶ ἡ μεταθεσις αὐτῶν εἰς ἀντιστοιχοῦς ἐν τῇ ἡμεδαπῇ θέσεις».

Ὅτι δὲ μετὰ τὸν Νόμον τοῦ ἔτους 1892 περὶ ἐμμισθῶν παρέδρων, καθ' ὃν πρωτοδικαὶ διορίζονται μόνον οἱ ἐμμισθοὶ πρόεδροι καὶ ἐπιπροσέτιον δὲ δύνανται ἐν Ἑλλάδι νὰ διορισθῇ πρωτοδικῆς, εἰμὴ μόνον ὁ ἐμμισθος παρέδρος κατὰ τὴν σχετικὴν διαδικασίαν προαγωγῆς, πρωτοδικαὶ ἐν τοῖς προξενικοῖς δικαστηρίοις καὶ πρόεδροι δύνανται νὰ διορισθῶσι μόνον οἱ διατελούντες ὡς τοιοῦτοι ἐν Ἑλλάδι εἰνε προφανῆς ἐκ τῶν ρηθειῶν διατάξεων. Μάλιστα δὲ εἰνε ἄκυρος ὁ διορισμὸς Ἐφέτου ἐν Ἑλλάδι ὡς προέδρου προξενικοῦ δικαστηρίου, διότι κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν Δικαστικὸν Ὁργανισμὸν τὸν πρόεδρον Πρωτοδικῶν οὐδέποτε ἀναπλήρῳ ἐν τῇ ἐνασχίσει τῶν δικαστικῶν καθηκόντων Ἐφέτης, οὔτε δύνανται Ἐφέτης νὰ διορισθῇ πρόεδρος Πρωτοδικῶν, διότι τοῦτο θεωρεῖται ὑποβιβασμὸς, δὲν ἐπιτρέπεται δὲ ὁ Νόμος οὐδὲ συναρμόνιος τοῦ δικαστικοῦ λειτουργοῦ τοῦ ἰσοθίου τὸν υποβιβασμὸν αὐτοῦ. Ἡ ἐναντία ἐκδοχὴ ἢ καθιερωθεῖσα ἐνίοτε

ὑπὸ τῆς διοικητικῆς πρακτικῆς ὅπως διορίζονται Ἐφέται πρόεδροι προξενικῶν δικαστηρίων εἰνε νόμῳ ἀνυπόστατος, ἢ δὲ τοιαύτῃ ὑπηρεσίᾳ παράνομος καὶ δὲν δίδει δικαίωμα ἀποχωρήσεως δικαστικῆς.

Καὶ ταῦτα μὲν οὕτως εἶχον μέχρι τοῦ Νόμου ΓΥΛΖ' 30 Νοεμβρίου 1909 περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων. Διὰ τοῦ Νόμου τούτου ἐγένετο βῆμα ἀποκεντρώσεως τῆς δικαστικῆς ὑπαλληλίας καὶ ἰδρύθη Ἀνώτατον Δικαστικὸν Συμβούλιον, ἕπερ ἀποφαίνεται περὶ διορισμοῦ προαγωγῆς μεταθέσεως καὶ παύσεως τῶν δικαστικῶν λειτουργῶν καὶ οὕτως ἢ ἀπόφασιν εἰνε ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸν ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης (Νόμος ΓΥΛΖ' 30 Νοεμβρίου 1909). Μόνος δὲ ὁ Βασιλεὺς δύνανται μὴ ὑπογράφῃ τὸ σχετικὸν Β. Διάταγμα νὰ καταστήσῃ ἀπρακτικὸν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Δικαστικοῦ Συμβουλίου.

Τίς ἢ ἐπίδρασις τοῦ Νόμου τούτου ἐπὶ τῶν προξενικῶν δικαστικῶν λειτουργῶν; Ἐκ πρώτης ὄψεως ἡδύνατό τις εἰπεῖν, ὅτι ὁ Νόμος ΓΥΛΖ' δὲν θίγει τοὺς προξενικοὺς δικαστὰς, διεπομένους ὑπὸ τοῦ προτέρου δικαίου. Τοῦτο ὅμως δὲν εἶνε ἀκριβές, διότι ὁ Νόμος ΓΥΛΖ' ἐν ἀρθρῳ 8 ἐδ. § 3 ρητῶς ἀναγράφει: «Ἡ δικαστικὴ ὑπηρεσία τῶν ἐκτὸς τοῦ Κράτους ὑπηρετούντων δικαστικῶν λειτουργῶν προσμετρεῖται καὶ διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀρθρου τούτου, ὑπολογιζομένη ἐπὶ τῇ τελευταίῳ βαθμῇ, ὃν ἐκέκτηντο πρὸ τῆς ἀναλήψεως τῆς ἐκτὸς τοῦ Κράτους ὑπηρεσίας». Καὶ ἡ τοιαύτη ἐκτὸς τοῦ Κράτους ὑπηρεσία εἰνε 1) τῶν ἐν Κρήτῃ Ἑλλήνων δικαστῶν, 2) τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλλήνων δικαστῶν, 3) τῶν ἐν τοῖς προξενικοῖς δικαστηρίοις Ἑλλήνων δικαστῶν.

Ἀφ' οὗ δὲ ὁ Ἑλλην Νομοθέτης ἔλαβε μὲν ὑπ' ὄψιν ἐν τῷ Νόμῳ ΓΥΛΖ' τοὺς προξενικοὺς δικαστὰς οὐδὲν δὲ ἄλλο πλὴν τῆς προσμετρήσεως τοῦ χρόνου τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν ὤρισεν, ἔπεται ὅτι κατὰ τὰ λοιπὰ θεωρεῖται ἐπ' αὐτῶν ἐφαρμοστέον τὸ περὶ τῶν ἐλλήνων δικαστῶν κρατοῦν δικαίον ἤτοι τὸν νόμον ΓΥΛΖ'.

Ἐκ τούτου ἔπεται:

α') οὐδεὶς δύνανται νὰ διορισθῇ πρωτοδικῆς κατὰ προξενικῶν δικαστηρίων ἂν μὴ εἰνε ἐν ἐνεργείᾳ πρωτοδικῆς ἐν Ἑλλάδι.

β') οὐδεὶς δύνανται νὰ διορισθῇ πρόεδρος προξενικοῦ δικαστηρίου ἂν μὴ εἰνε πρόεδρος πρωτοδικείου ἐν Ἑλλάδι εἴτε διατελῶν ἐν ἐνεργείᾳ τοιοῦτος εἴτε προαγόμενος εἰς πρόεδρον πρωτοδικῶν καὶ ἀμέσως διοριζόμενος πρόεδρος προξενικοῦ δικαστηρίου.

γ') Ὁ διορισμὸς, ἢ μεταθεσις, ἢ προαγωγὴ καὶ ἢ παύσις τῶν προξενικῶν δικαστῶν διέπεται ὑπὸ τοῦ Νόμου ΓΥΛΖ' καὶ ἀποφαίνεται περὶ αὐτῶν τὸ Ἀνώτατον Δικαστικὸν Συμβούλιον. Τὰς ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου ἐκτελεῖ ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης. Ἐπειδὴ ὅμως κατὰ τὸν Νόμον ΑΦΔΔ' ὡς ἤδη ἐρρήθη ἀπαιτεῖται ἢ σύμπραξις καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν, ἢ σύμπραξις δὲ αὕτη οὐδὲν κατηργήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΓΥΛΖ', ἔπεται ὅτι καὶ μετὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν δικαιούται νὰ ἀποκρούσῃ τὸν λειτουργὸν ὑπὲρ οὗ ἀπεφάνθη τὸ Δικαστικὸν Συμβούλιον, δὲν δικαιούται ὅμως νὰ διορίσῃ ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀποφαίνεται τὸ Δικαστικὸν Συμβούλιον παραλείπον τὸν ἀποκρουσθέντα.

Τὰς λύσεις ταύτας θεωροῦμεν ὡς ἀκράδαντος συναγομένους ἐκ τῶν διατάξεων τῶν Νόμων. Καίτοι ὁμολογοῦμεν ὅτι προκειμένου περὶ δικαστηρίων ὑψίστης σημασίας, οἷα εἰνε τὰ προξενικά, ἔδει ὅπως ἕλως ἰδιάζουσα ληφθῆ πρόνοια ἐν τῷ Νόμῳ ΓΥΛΖ' περὶ αὐτῶν, καθόσον

ταῦτα εἰνε κυρίως δικαστήρια, ἢ δὲ ἀπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν τελεία ἐξάρτησις αὐτῶν καὶ ἢ οἰονεὶ διπλωματικῆς διαμόρφωσις τῆς ἀποδόσεως τῆς προξενικῆς Δικαιοσύνης μείσθ τὸ γόητρον τῆς δικαιοσύνης ἡμῶν ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ καὶ ἐξαναγκάζει πλειστάκις τοὺς Ἑλληνας ἰθαγενεῖς νὰ καταφεύγῃσιν εἰς ἀλλοδαπὰ δικαστήρια. Ἄρα δὲ εἰς ταῦτα προσθέσγητε καὶ τὰ βαρέα δικαστικά προξενικά τέλη θὰ ἔχετε πλήρη ἐξήγησιν τῆς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἰθαγενῶν οὐ σπανίας ἀποφυγῆς τῶν ἐλλήν. προξενικῶν δικαστηρίων.

Γεώργιος Δουβουνιώτης

ΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΕΝ Τῷ ΕΦΕΤΕΙῳ ΠΑΤΡῶΝ

Ἀορίστως ἀνεγράφη, κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα, ὅτι σοβαρώτατον μεταξὺ δικηγόρων ἔλαβε χώραν ἐπεισοδιὸν συνεδριάζοντος τοῦ ἐν Πάτραις Ἐφετείου. Ἐθεωρήσαμεν ὅτι ἡ ἀόριστος αὕτη διάδοσις εἶχε κατὰ τοῦτο ἰδιαιτέραν σημασίαν, καθότι καὶ τὰ συμμετασχόντα ἐν τῷ ἐπεισοδίῳ πρόσωπα δὲν καθορίζοντο καὶ λεπτομέρειαι ἀνεύθυνου μετεδίδοντο ἐκ τῶν ὁποίων καιριώτατα ἐθίγητο ὁλόκληρον τὸ ἐν Πάτραις Δικηγορικὸν Σῶμα. Εὐνόητον ὅτι ὑπὸ τοιούτους ἔρους ἐπεβάλλετο εἰς ἡμᾶς ἡ ὑποχρέωσις οὐχὶ νὰ σιωπήσωμεν, ὅποτε αἱ συνήθειαι ἀοριστολογίας ἐξοχουῦνται, ἀλλὰ χρονογραφικῶς ὅπως καὶ πιστῶς νὰ μεταδώσωμεν τὰ γεγονότα ὡς ἔλαβον χώραν. Πρὸς τοῦτο ἐζητήσαμεν τὴν συνδρομὴν ἐξεχούσης ἐν Πάτραις δικηγορικῆς προσωπικότητος, ὡς ἀπάντησιν δὲ ἐλάβομεν τὴν κάτωθι ἐπιστολήν.

Φίλε κ. Συνάδελφε

Ἐνχαριστίως ἀπαντῶ εἰς τὴν ὑμετέραν ἐπιστολήν, ἐκθέτων ὑμῖν ὅσα ἀντελαβόμεν ἰδίαις αἰσθήσεσιν.

Ἐπὶ τῶν ὑποθέσεως, ἐκκερμῶς παρὰ τῷ Ἐφετείῳ, διορισθῆ πρὸς εἰσαγωγὴν μαρτυρικῶν ἀποδείξεων εισηγητῆς ὁ παρ' αὐτῷ ἄμισθος παρέδρος δικηγόρος κ. Ἰω. Φαρμακίδης. Οὗτος τυγχάνει γαμβρὸς ἐπὶ θυγατρὶ τοῦ δικηγόρου κ. Δ. Μάρκου, πληρεξουσίου τοῦ ἐτέρου τῶν διαδίκων Γ. Παπᾶ. Ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἐτέρου Α. Συπολιτίδου κ. Τ. Λιγενόπουλος ὑπέβαλε, κατ' ἐντολήν τοῦ πελάτου, αἰτησὴν περὶ ἐξαίρεσεως τοῦ κ. Φαρμακίδου, ἤτις εἰσηγήθη πρὸς συζήτησιν, κατὰ ταύτην δὲ ὁ κ. Λιγενόπουλος ἀνέπτυξεν, ὅτι τὴν ἐξαίρεσιν αἰτεῖται, διότι ὁ κ. Φαρμακίδης, ὁσᾶς συνεζητήθησαν ὑποθέσεις, ἐν αἷς παρίστατο ὡς πληρεξούσιος ὁ πενθερὸς τοῦ κ. Μάρκου, ἐδήλον πάντοτε κώλυμα, ἐξ οὗ ἐνεδεικνυτο ὅτι ἐν τῇ συνειδήσει του εὐρισκεν ὅτι δὲν ἡδύνατο νὰ λάβῃ ὡς δικαστὴς μέρος ἐπὶ τοιοῦτων ὑποθέσεσιν, ὅπερ ἔδει νὰ ὑπάρξῃ καὶ ἐν τῇ περὶ τῆς ὁ λόγος δίκη. Ὁ κ. Μάρκου, ἀπαντῶν, ἐζήτησε νὰ ἀπορριφθῇ ἡ αἰτήσις καὶ νὰ ἐπιβληθῇ ἡ νόμιμος τιμωρία «διότι τοῦτο εἶνε μίᾳ αὐθάδεια». Εἰς τὴν φράσιν ταύτην ὁ κ. Λιγενόπουλος ἀναπήρησεν ὅτι «ἡ αἰτήσις εἶνε δικαία καὶ τὸ νὰ ὑποστηρίξῃται ἡ τιμωρία, διὰ ζητοῦνται δίκαια πράγματα, τοῦτο εἶνε αὐθάδεια». Ἐπληροκλήθη ὅμως ἐκ μέρους τοῦ ἐτέρου πληρεξουσίου βαρυντῆ προσωπικῆ ἐπίθεσις καὶ ὕβρις, ἣν ἔπερε νὰ ἀρνηθῶσι νὰ ἐκφέρωσι χεῖλη ἐπιστήμονος ὁ κ. Μάρκου εἶπε σφραγόμενος πρὸς τὸν κ. Λιγενόπουλον, «εἶσαι ἀ-

χρεῖος!», εἰς ὃ ἐκεῖνος ἀντυχῶς ἀνταπήνησε διὰ τῆς αὐτῆς φράσεως καί, διαμαρτυρούμενος, ἐζήτησε τὴν ἐπέμβασιν τοῦ Προέδρου, ὅτε ὄρμα ἐναντίον του ὁ κ. Μάρκου, ὑψώσας τὴν χεῖρα καὶ τὴν ῥάβδον του ἵνα τὸν κτυπήσῃ. Ἡ πρωτόκοιτος σκηνὴ προκάλεσε τὴν ἐπέμβασιν ὅλων τῶν δικηγόρων καὶ διὰ προσπαθειῶν ἐντόνων συνέκράτησαν τοὺς διαμαχομένους καὶ τὸν παρεμβάντα εἰς τὴν σκηνὴν ἰδὸν τοῦ κ. Μάρκου, προέλαβον δὲ διαπληκτικῶς ἀξιόως θαμῶν ἄλλων κέντρων καὶ ἐξευτελισμὸν μείζονα τῆς Θέμιδος, πρὸ τῶν ὀμμάτων τῶν ἐκ τῶν διαδρόμων καὶ τῶν ἄνω ὀρόφων προσδραμόντων ἕνεκα τοῦ θορύβου εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς συνεδριάσεως πολιτῶν. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἠκούετο ἡ φωνὴ τοῦ κ. Προέδρου λέγοντος, «καθῆστε ἤσυχα!» οἱ δὲ μετέχοντες τοῦ δικαστηρίου ἐφέται ἠγέρθησαν πρὸς ἀποχώρησιν ἀπὸ τῆς τοιαύτης σκηνῆς, ἣτις διήρκεσεν οὐκ ὀλίγον.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου συνήλθε πάραυτα καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ τοὺς οὐτωσὶ παρεκτραπέντας δικηγόρους ἀπεφάσισεν ἵνα ἐπιληφθῇ ὡς ἔδει τῆς ὑποθέσεως τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον, ἔκρινε δὲ συνάμα προέδρον ὅπως, «διὰ τὴν στάσιν τοῦ κ. Προέδρου, μὴ ἐφαρμοσάντος τὰς διατάξεις τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων, μηδὲ δόντος τὸν λόγον εἰς τὸν Εἰσαγγελέα, ἀνεκδήθῃ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης καὶ τὸ Ἀνώτατον Δικαστικὸν Συμβούλιον διὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν νομίμων». Ὡς ἐμαῖοθεν δὲ, ἐζητήθη ἀπὸ τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν Ἐφετῶν τὸ πρακτικὸν τῆς συνεδριάσεως, ἵνα ἐπιληφθῇ.

Διὰ τίνα λόγον ἀρᾷ γε ἡ ἀδράνεια αὕτη τοῦ κ. Προέδρου; Ἐκ τῆς προσωπικῆς αὐτοῦ πρὸς τὸν κ. Μάρκου στενῆς φιλίας; Ἐκ φυσικῆς μαλακότητος τοῦ χαρακτήρος του; Ἄλλ' ἄλλοτε ἐτιμώρησε τὸν Ἀχιλλέα Γεροκωστόπουλον, ἀποχωρήσαντα ἐξ ὑπερασπίσεως ποινικῆς δίκης, διὰ παύσεως. Ἐκ δεσμοῦν γεννηθέντων ἕνεκα ὑπερτρακονταετοῦς διαμονῆς ἐν Πάτραις; Ἀδελφον.

✱

Καὶ ταῦτα μὲν, φίλε κ. συνάδελφε, ἔχω νὰ ἱστορήσω ὑμῖν «ἀντικειμενικῶς», ὡς ἐν τῇ ἐπιστολῇ ὑμῶν γράφετε. Εἶνε δὲ ἡ πλήρης ἀκριβεία αὕτη.

Ἄλλ' ἤδη θεωρῶ προσήκον νὰ προσθέσω εἰς ὑμᾶς, ὅτι μετὰ ταῦτα ἐπληροκλήθησαν ἐνέργειαι, αἵτινες — μετὰ λύτης τὸ λέγω — ἂν μὴ κλονίζοιεν σοβαρῶς τὸ ὁκοδόμημα τοῦ θεσμοῦ τῶν Δικηγορικῶν Συλλόγων, ἐπὶ τῶν ὁποίων τόσαι στήριζονται προσδοκίαι, πάντως ὅμως διακινδυνεύουσι τὴν ἐπὶ τὴν δρᾶσιν αὐτῶν πεποίθησιν. Διότι συνάδελφοι, συνδεόμενοι μετὰ τοῦ κ. Προέδρου, καί, εἴ' ἐκ κακῆς τάσεως πρὸς κολακίαν αὐτοῦ εἴ' ἐκ κακοῦ ὑπολογισμοῦ ἐπὶ τοιαύτας περιποιήσεις πρὸς ἐκεῖνον, ὠθούμενοι, περιύργαγον μίαν ἀναφορὰν, ἐν ἣ ἐπίεσαν μέλη τινὰ τοῦ Συλλόγου νὰ ὑπογράψωσι, ζητοῦντα τὴν σύγκλησιν τοῦ Συλλόγου, ἐπὶ τῇ γνώμῃ διὰ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ἢν ἀναγνώμιον νὰ ἀναφέρῃ ὅπωςδὴποτε τὰ τοῦ ἐπεισοδίου καὶ τῆς στάσεως τοῦ κ. Προέδρου πρὸς τὰς Ἀνωτέρας Ἀρχάς!

Ὁ Σύλλογος συνέρχεται κατ' αὐτὰς καί, ἴσως, κατόπιν τῶν γνωμένων ἀνοικίων ἐνεργειῶν, παραστῶμεν πρὸ τοῦ παραδόξου θεάματος νὰ ψηφίσωσι δικηγόροι ὑπὲρ τοιαύτης γνώμης, ἀρνούμενοι εἰς τὰ Διοικ. Συμβούλια τῶν Συλλόγων τὸ ἀνηκόν καὶ εἰς τὸν τελευταῖον πολίτην δικαίωμα τοῦ ἀναφέρεσθαι καὶ ἀναγγελεῖν παραβάσεις δημοσίων ὑπαλλήλων, θεάματος ὅπερ δὲν θὰ εἶνε ἴσοις ὀδνηρότητας ἢ τὸ ἀτυχῆς ἐπεισοδιὸν τὸ λαβὸν χώραν μεταξὺ τῶν δικηγόρων.

ΑΡΘΡΑ ΤΗΣ "ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ"

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῆ 10ῃ Ἀπριλίου.

Καὶ ἐθέσαμεν βάσεις ἄλλας τοῦ οὐ-
τως εἰπεῖν προγράμματός μας τὰς ἐξῆς:

Καθημεριναὶ συνεδριάσεις πολιτικῶν καὶ ποινικῶν δικαστηρίων.**Προφορικῆ κατὰ τὸ δυνατὸν συζήτησις.**

Εἶνε προφανές ὅτι αἱ δύο αὗται βάσεις ἐφάπτονται ἀλλήλων, ἂν μὴ καὶ συνέχωνται ἀδιασπᾶστος. Διὰ δὲ ἐπόμενον εἶνε, ὡς ἐκ τῶν μακρῶν ἐξεῶν μας, κατὰ τῆς πρώτης νὰ ἐξεγερθῶσι κυρίως οἱ δικασταὶ—κατὰ μέγα μέρος—κατὰ τῆς δευτέρας κυρίως οἱ δικηγόροι—κατὰ μέρος ἰκανόν. Κατ' ἀμφοτέρων θὰ διαμαρτυρηθῶσι πολλοὶ δικασταὶ καὶ δικηγόροι. Ἄλλὰ πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν, ὅτι εἶνε πλέον καιρὸς ἵνα δικασταὶ καὶ δικηγόροι συναισθανθῶμεν ἐν τῷ ἔργῳ ἡμῶν καθήκον καὶ ὑποχρέωσιν ὅπως αἱ ἀσχολαί ἡμῶν τείνωσιν ἀποκλειστικῶς καὶ ὁλοκλήρως εἰς ἐξυπηρέτησιν τῆς Κοινωνίας, ὅπως τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀσχολιῶν ἡμῶν δικαιολογῶσι πραγματικῶς καὶ τοὺς δικαστικούς μισθοὺς καὶ τὰς δικηγορικὰς ἀμοιβάς. Διότι τὰ νῦν συμβαίνοντα, καθ' ἰκανὸν μέρος, ἀποτελοῦσιν ἐπίφασιν τοιούτων πρὸς τὴν Κοινωνίαν ὑπηρεσιῶν, οὐχὶ δὲ πραγματικῆν δικαιολογίαν τῶν μισθῶν καὶ τῶν ἀμοιβῶν, δι' οὓς καὶ δι' ἃς ἀποκλειστικῶς κατὰ μέγα μέρος ὑπάρχοντες καὶ οἱ δικασταὶ καὶ οἱ δικηγόροι. Ἐὰν θέλωμεν νὰ λέγωμεν τὴν ἀλήθειαν μετὰ παρρησίας καὶ ἀκατακρίτως.

Οἱ καθηγηταὶ τῶν Γυμνασίων, ἐπισημονες καὶ αὐτοὶ, διδάσκουσι **τέσσαρας ὥρας** καθ' ἑκάστην, ἐξελέγχουσι πολλὰς δεκάδας ἐκθέσεων μαθητικῶν, ἔχουσιν ἀνάγκη νὰ παρασκευασθῶσι διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς ἐπομένης. Συμφωνοῦμεν ὅτι τὸ ἔργον τοῦ δικαστοῦ εἶνε δυσχερέστερον. Ἄλλ' εἶνε ἀναμφήριστον ὅτι τὸ ἔργον τοῦ διδασκάλου εἶνε καὶ ἐπιπρόθετον καὶ ὀχληρότερον. Συμφωνοῦμεν ὅτι τὸ ἔργον τοῦ δικαστοῦ εἶνε κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν ὁλοκλήρως αὐτοτελές καὶ ἀπαιτεῖ διανοητικὴν ἔντασιν καὶ προσοχήν. Ἄλλὰ καὶ διὰ τοῦτο οἱ δικασταὶ πρέπει καὶ μετὰ μελλόνος ἐπιμελείας καὶ προσοχῆς νὰ ἐκλέγωνται καὶ καλύτερον νὰ μισθοδοτῶνται.

Ὁ Δικαστικὸς Ὄργανισμὸς ἀπαιτεῖ τετράωρον **τούλάχιστον** τὴν διάρκειαν ἑκάστης δικαστικῆς συνεδριάσεως. Ἡ Πολιτικὴ Δικονομία μόνον κατ' ἐξαιρέσιν **ἐπιτρέπει** τὴν ἔγγραφον διαδικασίαν. Ἄλλ' ἡ ἀφέλεια καὶ ἡ ὀκνηρία, περιφρονοῦσαι τὸ κοινωνικὸν συμφέρον ὑπὲρ οὗ ἰδρῦθησαν τὰ δικαστήρια, ἐπέβαλεν ἀνεξαιρέτων τὴν ἔγγραφον διαδικασίαν καὶ ἀντὶ συνεδριάσεων πρὸς δικαστικὰς συζητήσεις ἐμονιμοποιήθη ἀνιαρόν τι σύστημα ἐκφωνήσεως τῶν ὀνομάτων τῶν διαδίκων ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος. Μόνη ἡ μακρὰ ἐξίς θὰ ἴδωμεν βέλαια ν' ἀπαμβλύνη τὴν ἀντίληψιν ἡμῶν, ὥστε νὰ μὴ φρίττωμεν πρὸς τῆς καταστάσεως ταύτης. Συζητοῦμεν οἱ δικηγόροι τὰς ὑποθέσεις ὅταν θέλωμεν ἐκδίδουσι τὰς ἀποφάσεις οἱ δικασταὶ ὅταν θέλωσι. Καὶ ὅμως ὑπάρχουν σοφαὶ διατάξεις τοῦ νόμου καὶ διὰ τὴν ἀμέλειαν τῶν μὲν καὶ διὰ τὴν ὀκνηρίαν τῶν δέ.

Αἱ καθημεριναὶ συνεδριάσεις ὑπὸ σύστημα προφορικῆς συζήτησεως, ὡς διεγράφει καὶ ἀπαιτεῖ ὁ νόμος καὶ ἡ λογικὴ, θὰ εἶχον σπουδαιότητα ἀμέσους συνεπειᾶς. Ὁ ἀπητῶντο μὲν

χωρισταὶ αἰθουσαὶ διὰ τὰ πολιτικὰ καὶ χωρισταὶ διὰ τὰ ποινικὰ δικαστήρια, ἀλλ' αἱ αἰθουσαὶ θὰ ἴσαν μικρότεροι, διότι πολλὸ μικρὸς θὰ ἴητο ὁ ἀριθμὸς τῶν κατὰ συνεδριάσιν συζητητέων ὑποθέσεων. Καὶ δὲν θὰ παρετρηεῖτο ὁ ἀποτρόπαιος ἀλαλαγμὸς τοῦ συνωθουμένου ἀμετρήτου πλήθους, ὁ ἐκχυδαῖζων τὰ δικαστήρια, ὁ παρεμποδίζων πᾶσαν σκέψιν καὶ πᾶσαν ἀντίληψιν, πᾶσαν ἐντροπήν πανταχόθεν καὶ πάντα ἐτι σεβασμὸν βαθὺν καὶ μορφωτικὸν νομιμοφροσύνης. Αἱ πολιτικαὶ ἀποφάσεις θὰ ἐξεδίδοντο τάχιστα, αἱ πλείοσαι ἅμα τῇ συζήτησει, αἱ δὲ ποινικαὶ ἀποφάσεις δὲν θὰ ἴσαν κατὰ μέγα μέρος προϊόντα τύχης καὶ νευρικῆς ἐξάψεως. Τὸ ποῖον τῶν ἐκδιδομένων καὶ ἐπ' ἀπροαητήριον κατὰ τὴν δημοσίευσιν ὁλοκλήρως ἀναγινωσκομένων ἀποφάσεων θὰ ὑφίστατο γενναῖον τὸν χαλινὸν τῆς δημοσιότητος. Τοιαύτη δημοσιότης καὶ εἰς τὴν δικηγορικὴν στρεφοδικίαν καὶ εἰς τὴν δικαστικὴν αὐθαιρεσίαν δὲν θὰ ἐπέτρεπε συχνὴν ἐμφάνισιν. Ἄλλ' καὶ ἡ ὀκνηρία καὶ ἡ ἀμάθεια, δικηγορικὴ ἢ δικαστικὴ, δὲν θὰ ἴδωμεν ν' ἀντίσχουν καὶ νὰ διατηρηθοῦν ἢ ἐπ' ἐλάχιστον χρόνον ἐν τῷ σήμερον κρύπτονται καὶ γαλουχοῦνται καὶ οὐχὶ σπανίως παχύνονται εἰς τὰ σκότη τῶν ἐγγράφων προτάσεων καὶ τὰ μυστήρια τῶν διασκέψεων. Τίς φροντίζει περὶ τοῦ κοινωνικοῦ συμφέροντος!

Ἄλλὰ καὶ ἀπὸ στενωτέρας δικηγορικῆς ἀπόψεως θὰ εἶχε σπουδαιότητα συνεπειᾶς τοιοῦτο σύστημα. Θὰ καθίστατο ἀδύνατον νὰ συσσωρευθῶνται αἱ ὑποθέσεις εἰς ἐλάχιστα δικηγορικὰ γραφεῖα. Τοῦτο δὲ δὲν ἐξυπηρετεῖ μόνον τὰ ὑλικά συμφέροντα τοῦ συνόλου τοῦ Δικηγορικοῦ Σώματος, ἐμμέσως δὲ καὶ τὴν ἠθικὴν αὐτοῦ θέσιν καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς παραστάσεως διὰ τῆς ἐν τῷ βίῳ μελλόνος ἰκανοποίησεως. Ἄλλὰ καὶ ἀμέσως, ὅπου ἰδίως ἐδρεύουν ἀνώτερα δικαστήρια, κατανεμομένων φυσικὰ καὶ ἀβίαστα τῶν δικηγόρων κατὰ δικαστήρια ὡς ἐκ τῆς ἀξίας τῶν καὶ τῆς ἐργατικότητός τῶν, θὰ παρατηρηθῆ ἡ εὐλογία καὶ δικαία διαβάθμισις αὐτῶν, ἀναγκασιότατη νῦν διὰ τὴν προσήκουσαν λειτουργίαν τῶν Δικηγορικῶν Συλλόγων, θὰ παύσῃ δὲ ἡ σημερινὴ ἐν τινι μέτρῳ ὀχλοκρατικὴ κατάστασις, ἐν ἣ διακρίνονται κατὰ κανόνα μὲν οἱ παλαιότεροι οὐχὶ δὲ σπανίως οἱ ἐπιτηδειότεροι εἰς συσσωρεύσιν πελατείας, ἐνίοτε κατορθώσαντες τοῦτο διὰ μέσων, ἅτινα ἢ δημοσιότης πάντως ἐν ἰκανῷ μέτρῳ θὰ καθίστα ἀτελεσφόρητα. Καὶ τὸ κοινωνικὸν συμφέρον σημαντικώτατα θὰ εἶχε νὰ ὠφελήθῃ ἐκ τοιαύτης δικηγορικῆς καταστάσεως. Πρῶτον διότι, ὡς εἶνε πασίγνωστον, εἰς πεφορτωμένα ἐκ δικογραφικῶν δικηγορικὰ γραφεῖα τὸ πλείστον τῶν ὑποθέσεων—μάλιστα τοῦ Πρωτοδικείου—χειρίζονται βοηθοὶ καὶ νομικῶς ἀκατάρτιστοι ἀκόμη καὶ δικαστικῶς ἀπειροὶ ἐντελῶς πολλὰκις, ὥστε αἱ ὑποθέσεις ὑφίστανται τῶν παθῶν τῶν τάραχόν. Ὁ δὲ πελάτης κοιμᾶται ἡσυχος, δῆθεν ὑπὸ τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἐξόχου δικηγόρου! Ὅστις οὕτως εἶδε τὴν δικογραφίαν! Μία αὐτόχρημα ἀπάτη κατὰ τῆς Κοινωνίας, διαπραττομένη ἀνευδοκίμως μετὰ τιμῶν! Δεύτερον δὲ διότι ἢ κατανομή τῶν ὑποθέσεων, ἰκανοποιούσα περισοτέρους δικηγόρους, θὰ καθίστα ὀλιγώτερον δι' αὐτοὺς δεῖνόν τὸν ἀγῶνα τοῦ βίου, ὀλιγώτερον τραχὺν τὸν ἀνταγωνισμόν, ὀλιγώτερας τὰς μεθόδους καὶ τὴν τόλμην πρὸς στρεφοδικίαν καὶ ἀξιώσεις πρὸς ἀμοιβὴν δι' ἐργασίας

ἢ μὴ γενομένης ἢ μὴ ἀνεκτάς. Ἡ περὶ τὰς τῶν Συλλόγων θὰ ἴσκειτο μᾶλλον ἀδίστακτος καὶ μὴ ἐφευρίσκουσα δικαιολογητικὰ ἐπιβαλλόμενα ἐκ τῶν ἀναποτρέπτως συμβαινόντων πραγμάτων.

Οὕτω ἴθιβεν ἐνισχυθῆ ὑλικῶς, ἴθιβεν ἀνυψωθῆ ἠθικῶς καὶ ἴθιβεν ρυθμισθῆ προσηκόντως τὸ τε δικαστικὸν καὶ δικηγορικὸν σῶμα. Ἡ Δικαιοσύνη θὰ ἀνήγετο εἰς περιωπὴν αἱ ὑπηρεσίαι τῆς θὰ ἴσαν καταφανεῖς, ἄμεσοι, μεμαρτυρημένοι ὑπὸ τοῦ δημοσίου ἐλέγχου. Ἄλλὰ πρὶν ἢ παρουσιάσωμεν τὴν εἰκόνα, ἣν ὀνειροπολοῦμεν, ἄς προχωρήσωμεν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τῶν ἄλλων ἄρθρων τοῦ προγράμματός μας.

ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΑΘΗΝΩΝ**Πρωτοδικεῖον**

Υιοθεσία τέκνων ὀστερουμένων πατρικῆς ἐξουσίας.—Υιοθεσία ἰδίων τέκνων ἐξ ἀκύρου γάμου.—Ἀλλοθις υιοθετούμενον ἐνώπιον Εἰσηγητοῦ.

Πολλαπλᾶ λύει ζητήματα ἢ κατωτέρω ὑπ' ἀριθ. 1826 τοῦ 1910 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, εἰσηγούμενον τοῦ κ. Ἀντ. Ρωμανοῦ, ἥτις ἐν μέρει καὶ καινοτομεῖ ἐπὶ περιπτώσεως κρατούσης μέχρι σήμερον ἐκ συνθηλαίας μᾶλλον ἂν μὴ καὶ ἐξ ἀβελήσιας. Ἡ περίπτωση αὕτη ἀποβλέπει τὴν υιοθεσίαν ἀνηλικίων ὀστερουμένων πατρικῆς ἐξουσίας εἴτε ἐνεκα τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς εἴτε καὶ ἐξ οἰουδήποτε ἄλλου λόγου. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, κατὰ τὴν κρατούσαν μέχρι τῆς σήμερον τακτικὴν, ἢ υιοθεσία ἐτελεῖτο τηρουμένων τῶν ὄρων τῆς υιοθεσίας. Κατὰ τὴν κατωτέρω ὅμως ἀπόφασιν, ἀφοῦ τὰ τέκνα ταῦτα στεροῦνται πατρικῆς ἐξουσίας, εἶνε κατὰ νόμον αὐτεξουσία καὶ ἐπομένως πρὸς υιοθεσίαν τούτων ἀνάγκη νὰ συντρέχωσιν οἱ ὅροι τῆς εἰσποιήσεως.

Ἡ ἀπόφασις ἔχει ὡς ἐξῆς:

Ἐπειδὴ ὁ νόμος περὶ υιοθεσίας οὐδένα σχεδὸν περιορισμὸν ἀνέγραψεν ἀφορῶντα εἰς τὴν προστασίαν τῶν συμφερόντων τοῦ υιοθετουμένου διότι ἐθεώρησεν ὅτι ἀρκούντως προστατεύεται ὁ υιοθετούμενος διὰ τῆς παρουσίας τοῦ πατρὸς τοῦ ἔχοντος μόνον τούτου τὸ δικαίωμα νὰ κρίνῃ περὶ τοῦ συμφέροντος τῷ υιοθετούμενῳ τούτῳ, τοῦναντίον ἐπὶ εἰσποιήσεως ἦτοι ἐπὶ υιοθεσίας αὐτεξουσίαν, arrogatio, εἰδικῶς ἀνέγραψε διατάξεις περιορίζουσας πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ εἰσποιουμένου τὴν εἰσποίησιν ἀλλὰ καὶ πάλιν τὴν τήρησιν τούτων δὲν ἐπέβαλεν ἀπολύτως ἀλλ' ἐξήρησε τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῶν ἀπὸ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ δικαστοῦ δικαιουμένου ὅπως μετὰ προσήκουσαν διάγνωσιν (cognitio) τοῦ συμφέροντος τοῦ εἰσποιουμένου παρὶ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν τεταγμένων περιορισμῶν ἐὰν τὸ συμφέρον τοῦ εἰσποιουμένου ἀπαιτῆ τὴν τέλει τῆς εἰσποιήσεως καίτοι πάντες οἱ ἐν τῷ νόμῳ ὅροι δὲν συντρέχουσι (νομ. 15 § 2 Π. 1. 7).

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα εἶνε προκειμένῳ βεβαιουμένου ὅτι τὰ εἰσποιητὰ τέκνα εἰσὶ φυσικὰ τοιαῦτα τοῦ αἰτούντος Α. τὴν εἰσποίησιν ἐκ τοῦ ἀκύρου μετὰ τῆς Β. γάμου του, ὅστις καὶ ἠκυρώθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7250 (1909) ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου καταστάσεως τελεσιδικίου καὶ ἀμετακλήτου, τὸ Δικαστήριον κρίνει ὅτι συμφέρον εἰς τὰ τέκνα ταῦτα, αὐτεξουσία ἦδη ὄντα, ὡς στερούμενα νομίμου πατρὸς νὰ υιοθετηθῶσι παρὰ τοῦ φυσικοῦ αὐτῶν πατρὸς καθόσον ὑπὸ τὴν σκέπην καὶ τὴν προστασίαν τῆς νομίμου πατρικῆς τῆς ἐξουσίας τιθέμενα δύναται νὰ ἀνατραφῶσι καὶ διαπαιδαγωγηθῶσι καλλίτερον παρὰ ὑπὸ τὴν προστασίαν οἰουδήποτε ἄλλου προσώπου, ἀφοῦ ἐν προκειμένῳ θέλει συντρέχει τὸ φυσικὸν αἶσθημα τῆς πατρότητος μετὰ τῆς νομικῆς ἐκ τῆς πατρικῆς ἐξουσίας ὑποχρέσεως.

Ἐπειδὴ οὐδόλως δύναται νὰ θεωρηθῆ ὑφιστάμενον τὴν σήμερον κώλυμα πρὸς εἰσποίησιν τῶν φυσικῶν τέκνων, καθόσον ἢ σχετικὴ ἀπαγορεύσις τῆς Νεαρῶς 74 κεφ. γ' οὐδεμίαν δύναται νὰ

ἔχη ἐφαρμογὴν τὴν σήμερον μετὰ τὴν κατάργησιν τῆς σχέσεως τῆς παλλακίας ἣν εἶχεν ὑπ' ὄψιν ἢ διατάξεις αὐτῆς.

Ἐπειδὴ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς εἰσποιήσεως ἀνηλικίων δέον νὰ συντρέξῃ καὶ ἡ γνώμη οὐ μόνον τοῦ ἐπιτρόπου, ἀλλὰ καὶ ἡ τῶν ἀνηλικίων ἐὰν ταῦτα ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας τῶν δύναται νὰ ἐκφράσῃσι τοιαύτην νόμῳ ἔγκυρον, ἐν προκειμένῳ δὲ ὁ μὲν ἐπίτροπος παρουσιασθεὶς ἐδήλωσε τὴν συναίνεσιν του, τὰ ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν τοῦ ὅμως ἀνηλικία, ἔφηβα ὄντα καὶ συνεπῶς ἐγκύρως δυνάμενα νὰ δηλώσωσι τὴν βούλησιν των, δὲν δύναται νὰ παρουσιασθῶσιν ὡς εὐρισκόμενα εἰς τὸ ἐξωτερικόν, πρὸς δήλωσιν τῆς γνώμης των.

Ἐπειδὴ οὐδεμίαν ἀπαγορευτικὴν διάταξιν ἐν τῷ νόμῳ ὑφίσταται κώλυσα τὴν δήλωσιν τῆς γνώμης ταύτης καὶ ἐνώπιον ἄλλου δικαστοῦ, ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐνώπιον τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ εἰσποίησις διοριζομένου, τοῦ νόμου ἀξιοῦντος τὴν αὐτοπροσωπὸν τῶν ἐν τῇ υιοθεσίᾳ συμπραττόντων προσώπων ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ ἐμφάνισιν οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν ἐμφάνισιν τούτων ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ δικαστοῦ, συνεπῶς τὸ δικαστήριον δέον δεχόμενον τὴν παρεμπιπτουσαν αἴτησιν τοῦ αἰτούντος νὰ διορίσῃ εἰσηγητὴν ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἐμφανιζόμενα τὰ εἰσποιητὰ νὰ δύναται νὰ δηλώσωσι τὴν περὶ τῆς υιοθεσίας γνώμης των τὸν Ἑλληνα Πρόξενον τῆς κατοικίας των, ἀναβαλλομένης ἐν τῷ μεταξὺ τῆς ἐπὶ τῆς εἰσποιήσεως ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου.

Διὰ ταῦτα,

Δέχεται τὴν παρεμπιπτουσαν αἴτησιν τοῦ εἰσποιούντος καὶ

Ἀναβάλλον νὰ ἀποφανθῆ ἐπὶ τῆς εἰσποιήσεως, διορίζει εἰσηγητὴν δικαστὴν τὸν Πρόξενον τῆς κατοικίας τῶν ἀνηλικίων ἐνώπιον τοῦ ὁποίου δύναται ταῦτα νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐν τῷ Προξενικῷ καταστήματι κατὰ τὰς ἐργασίους ὥρας αὐτοῦ καὶ δηλώσωσιν ἐὰν συναίνωσιν ἢ μὴ εἰς τὴν εἰσποίησιν των ὑπὸ τοῦ αἰτούντος Α. εἰς ἣν συναίνει καὶ ὁ ἐπίτροπος αὐτῶν Γ.

ΤΟ ΑΛΥΤΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Πλέον ἢ δεκάκις μᾶς ἐδόθη ἢ ἀφορμὴ νὰ ἀσχοληθῶμεν μετὰ τὸ ζήτημα ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἠσχολήθη καὶ τὸ Συμβούλιον τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, καταλήξαν εἰς τὸ κατωτέρω παρατιθέμενον καὶ πρὸς τὸν κ. ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργὸν ἀπευθυνόμενον ἔγγραφο. Οἱ εἰς ἀπόστασιν τινα ἀπὸ τῆς ἐνεργοῦς δικηγορίας ἐδρικοί μὲν εἶνε ἀδύνατον κατὰ κυριολεξίαν νὰ κατανοήσωσιν τὰς δυσχερείας ἃς ἢ παρούσα κατάστασις παρεμβάλλει εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ ἐπάγγελμα ἐν Ἀθήναις τούλάχιστον.

Τὸ ἔγγραφο, ἀρκετὰ ἐκφραστικὸν εἰς πολλὰ σημεῖα, ἔχει ὡς ἐξῆς:

Κύριε Ὑπουργέ

Λαμβάνομεν τὴν τιμὴν ν' ἀναφέρωμεν ὑμῖν, ὅτι εἰς ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ δικαστήρια Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, πλὴν τοῦ Ἀρείου Πάγου, οἱ ἀρμόδιοι γραμματεῖς κατὰ παράβασιν τοῦ ἀρθροῦ 174 τῆς Πολ. Δικον. ὄχι μόνον δὲν καταρτίζουσι τὰ πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων καὶ τὰς ἀποφάσεις ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ Νόμου τασσομένης προθεσμίας, ἀλλὰ καὶ τινες ἐξ αὐτῶν λίαν ἀπόπως **παράδιδουσι μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀποφάσεων ὁλόκληρον τὴν δικογραφίαν εἰς πρόσωπα ἐργαζόμενα ἐκτὸς τῶν δικαστικῶν γραφείων (!)** οὕτω δὲ παρέχεται εἰς, πολλὰκις δὲ καὶ δύο μῆνες, πρὶν ἢ δυνηθῶσιν οἱ διάδικοι νὰ λάβωσιν ἀντίγραφα.

Τοῦ ἀτόπου τούτου ἢ διόρθωσις εἶνε εὐχερστάτη ἐὰν οἱ πρὸς τοῦτο τεταγμένοι ἴθιβεν ἐνεργῆ ὄχι τυπικὰ, ἀλλὰ πραγματικὰ ἐπιθεωρήσεις, προκαλῆ δὲ καὶ τὴν τιμωρίαν τῶν ὑπευθύνων τῶν τοιούτων παραβάσεων.

Δὲν ἀναφέρομεν ὑμῖν, κ. Ὑπουργέ, ὄρισμένας περιπτώσεις, διότι ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἶνε ἀπειρος, εὐχερστάτος δὲ ὁ ἐλεγχὸς ἐκ τῶν τηρουμένων βιβλίων τῆς ὑπηρεσίας, (τῶν καλουμένων διανεμητηρίων) εἰς ὃν δύναται ἀνα πάσαν στιγμὴν καὶ ὀφείλει νὰ προβῆ ὁ ἀρμόδιος Εἰσαγγελεὺς.

Ἐκεῖνο ὅμως, ὅπερ πρωτίστως προτιθέμεθα, προκαλοῦντες τὴν ὑμετέραν ἀντίληψιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, εἶνε ἢ

άμεσος παύσις ερριζωμένης παρά τον νόμον κακής συνήθειας και αυστηρά εφεξής τήρησις του νόμου.

Επί τούτω δέ παρακαλούμεν το Σ. Υπουργείον, όπως εκδώση τας δεούσας διαταγάς και επιμείνη εις την ακριβή εκτέλεσιν αυτών.

Αθήνησιν 29 Μαρτίου 1910.

Αι στήλαι της «Δικαιοσύνης» είνε εις την διάθεσιν παντός δικηγόρου, δικαστού ή άλλου δικαστικού προσώπου, εύρισκομένου εις την ανάγκην ή επιθυμούντος να ανακινήση πάν εν γένει ζήτημα σχετιζόμενον με την άπονομήν του δικαίου.

Εις σειράν φύλλων μας, κατά τον παρελθόντα Δεκέμβριον, εγράψαμεν προσηκόντως αλλά και αυστηρώς περι των συμβαινόντων εκ

Πάντοτε τρόπων εν τῷ Προξενιαζομένη κῆ Δικαστηρίῳ Κων) πόλεως, εδημοσιεύσαμεν δέ και σπουδαιοτάτην ανταπόκρισιν εγκρίτου εκεί συναδέλφου.

Ωρισμένως δέ εις το υπ' αριθ. 154 της 19 Δεκεμβρίου φύλλον μας εγράφομεν μεταξύ άλλων: «Τὸ θεωρούμεν άπίστευτον ὅτι τὰ Ἰπουργεῖα τῶν Ἐξωτερικῶν και τῆς Δικαιοσύνης, ὀλόκληρος ἢ Κυβέρνησις, δὲν ἀντιλαμβάνονται τοῦ άμέσου και ἐπιβλητικῶν καθήκοντος ν' ἀποδείξουν ὅτι ἔχουν συναίσθησιν τῶν πρώτων και σπουδαιοτάτων ἀναγκῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν αὐτῇ τῇ ἱστορικῇ πρωτεύουσῃ του». Καί ὅμως τὸ άπίστευτον ἦτο και εἶνε ἀκόμη πρᾶγμα. Ἀκόμη δὲν κατωρθώθη, ὥστε οἱ τεταγμένοι εις τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ παναθλίου τούτου Κράτους να ἐκπληρώσι τὸ καθήκον των χωρὶς να μαστιζῶνται ὑπὸ τῶν εἰς ἀδιέξοδον καταληγόντων πραγμάτων, να συναισθάνωνται τὰς ὑποχρεώσεις των χωρὶς να βιάζωνται ὑπὸ κινδύνων οὖς πολλακίς μετὰ δεινῶν ἀποτελεσμάτων γεννᾷ ἢ ὀκνηρία των, ἢ πῶρωσίς των, ἢ άσυνειδησία των. Διότι βεβαίως δὲν εἶνε δυνατὸν και να ὑποθεθῇ ὅτι ἤλπισαν εις τὴν ἐπικράτησιν τῆς κακῶς ἐννοουμένης ὑπηρεσιακῆς φιλοτιμίας ἀπέναντι τῆς ἐπιβολῆς τοῦ ἐν Κων)πόλει Δικηγορικῶν Σώματος ἀμυνομένου ὑπὲρ τῶν ἀσυλλήπτου ὄγκου συμφερόντων τοῦ ἐκεῖ Ἑλληνισμοῦ. Ἡ εὐθύνη δὲ βαρύνει ὀλόκληρος και τὴν παροῦσαν Κυβέρνησιν, διότι οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἔκτοτε ἔπαυσεν ἢ ὀξύτης τῶν πραγμάτων. Καί ἐν τούτοις ζήτημα εἶνε ἂν και τώρα ἀκόμη ἔπαυσεν ἀφ' ἑτέρου ἢ κάρωσις τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ἰπουργεῖου τῶν Ἐξωτερικῶν τοῦ κλεινοῦ Βασιλείου, ἀναμένουσα μακαρίως τὸ ράπισμα, ὅπερ ἀναποφεύκτως θὰ καταφερθῇ ἠχηρότατον... δὲν εἶνε δὲ παράξενον ν' ἀκούσωμεν τότε διαμαρτυρίας διὰ τὴν ἔλλειψιν σεβασμοῦ και νομιμοφροσύνης!

Εἰς ἰδιώτης, ὁ κ. Ἰωάν. Λοβέρδος, λαθῶν ἐντολήν να προβῇ εις ἔλεγχον τῶν οἰκονομικῶν και τῆς διαχειρίσεως ἐν γένει μιᾶς ἀνώνου εταιρίας, τῆς Ἡλεκτρικῆς, ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ λογισηρίου τῆς με μίαν ἔκθεσιν ἀνά χεῖρας, διαλαλῶν διὰ τοῦ ἡμερησίου τύπου, ὅτι μία ἀνώνυμος εταιρεία τοιαύτης περιωπῆς, οὐδὲν πλέον οὐδὲν ἔλαττον, ἐξηπάτησε τὸ κοινόν, παριστώσα, ὅτι τὸ ἐνεργητικόν τῆς εἶνε ἀνώτερον τοῦ πραγματικοῦ κατὰ τοῦτο ἢ κατ' ἐκείνο τὸ ποσόν. Ἡ θιγομένη ἐκ τούτου ἀνώνυμος εταιρία εὐνόητον ὅτι καθ' ὑποχρέωσιν ἀντεπεξῆλθεν εις ἀμυνην διὰ τῶν αὐτῶν ὅπλων, ἅτινα ὁ ἡμερησίου τύπου διὰ τῶν στηλῶν του παρέχει, ἐπιστολαί ἰδιωτικά του μὲν πρὸς τὸν

δὲ ἤρξαντο ἐκτιθέμενα εις τὴν κοινὴν θέαν, πρόσωπα ἐλθειάζονται διὰ τὸ ἀτεγκτον και ἄλλα ὑφίστανται ἐκ τοῦ πλαγίου ἢ και ἀπ' εὐθείας ἀλλοίους ὑπαιτιγμούς, εις τὸ μεταξύ δὲ θεαταὶ ψυχροὶ παραμένουν δύο, οἱ μᾶλλον, δύναται τις να εἴπῃ, άμέσως ἐνδιαφερόμενοι. Τὸν πρῶτον ἐκ τῶν ψυχρῶν τούτων θεατῶν ἀντιπροσωπεύουν οἱ ἀνύποπτοι μέτοχοι, τὸν δεύτερον ἢ ἀρχὴν ἐκείνη ἢ ἀπὸ ἀποστολῆς τεταγμένη να εὐρίσκηται παρὰ τὸ πλευρόν ἐκείων, ἀντιλήπτωρ ἄμεσος τῶν μεγάλων συμφερόντων μετὰ τῶν ὁποίων ἀρρήκτως εἶνε συνδεδεμένη ἢ δημοσία πίστις, ἢ τούσιν ὡς γνωστὸν εὐθικτος, ἢ μέχρις ἐξαφανίσεως τρεπομένη εις φυγὴν, ὅταν τοιούτου εἶδους κινδύνται ἀνάγυροι και ἄπλυτα τοιαύτης μορφῆς προβάλλουν.

Τὴν ἀρχὴν ταύτην ἐκπροσωπεῖ σήμερον ὁ Εἰσαγγελεὺς τῶν Ἐφετῶν κ. **Βασίλ. Ταμπακόπουλος**, ἀμετάθετος, ἰσόβιος, φύσει και ἀπὸ χαρακτῆρος με στήλην σπονδυλικὴν ἄκαμπτον, θέσει ἀπροσπέλαστος ἀπὸ τὰ μέχρῃς ἐσχάτων γνωστὰ μιάσματα.

Ὅταν προσφάτως ἐχειροκροτήσαμεν με ὄλας ἡμῶν τὰς δυνάμεις τὴν γνωστήν περι τῶν πέντε Εἰσαγγελέων τῶν Ἐφετῶν ἀπόφασιν τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστικοῦ Συμβουλίου, προέβημεν εις τοῦτο οὐχὶ διότι εἴχομεν μορφώσει τὴν γνώμην, ὅτι οἱ ὡς ἀνεπαρκεῖς κριθέντες ἔστεροντο τῆς ἰκανότητος να συρράπτουν εὐπροσώπως προτάσεις Εἰσαγγελικὰς καταλλήλους διὰ βουλευμάτων, ἀλλὰ διότι οὐδέποτε εἴχομεν ἀντικρύσει τὸν βραχίονα αὐτῶν ἐκτεινόμενον πέραν τῶν φακέλλων τῶν ἀπαρτιζόντων δικογραφίας ἀνακοπῶν κατὰ βουλευμάτων. Ἡδὴ δὲν παρέχεται ἄπλως ἢ εὐκαιρία, ἀλλ' ἐπιτακτικῇ ἐμφανίζεται ἢ ἀνάγκη να κατανοηθῇ ὅτι οὔτε ἀτιμωρητεῖ εἶνε ἐπιτετραμμένον να συγκλονίζηται εις ὀλόκληρος κῆσμος συμφερόντων, ἂν ἄνευ βάσεως ἐγένετο τοῦτο, οὔτε ἐλευθεροὶ δύνανται να ἐπιδεικνύωνται ἐπὶ αὐτοκινήτων οἱ κατὰ τοιοῦτο σύστημα, καθ' ἃ καταγγέλλεται, ἀποπλανῶντες τὸ κοινόν, ἂν ὄντως τὸ ἀπεπλάνησαν.

Ἐν ἐκ τῶν δύο ἀναμένει ἢ κοινωνία ἀπὸ Εἰσαγγελέα Ἐφετῶν, ὡς τὸν κ. **Βασίλ. Ταμπακόπουλον**.

Ἰπὸδειγμα τέλειον δικαστοῦ ὡς τὸν ὀνειροπολοῦσιν αἱ κοινωνία. Ἀπὸ ἡλλαγμένους τοῦ κόμπου ὁ ὅποιος ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον ἀ

Ὁ κ. Μιλτ. Ἡλιάδης τυχῶς γνωρίσματος τῶν νεωτέρων ἰδιῶς δικαστικῶν, βαθεῖαν ἔχων συναίσθησιν τῆς δικαστικῆς ἀποστολῆς, ὥσως ὑπὲρ τὸ δέον μετριόφρων, δυσαναλόγως και πρὸς τὴν ἐπιστημονικὴν του μόρφωσιν και πρὸς τὰ ἄλλα του προσόντα, τοιοῦτος ὑπῆρξε κατὰ τὸν μακρὸν δικαστικόν του βίον ὁ προσφάτως ἀχωρήσας Ἀρεοπαγίτης κ. Μιλτ. Ἡλιάδης.

Μετὰ προθυμίας διελάλησαν αἱ ἐφημερίδες τοὺς ἐνθουσιασμοὺς δῆθεν τοῦ κ. Ἰπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης διὰ τὴν ἀρίστην κατάστασιν

Αἱ Γυναικεῖαι τῶν Γυναικείων φυλακῶν. Μέγαρον ἀπέραντον και μεγα

λοπρεπές, ἐπίπλωσις βασιλική, Διευθύντρια πολυτελής, Διευθυντήριον μεγαλοπρεπέστατον, γυναικοφύλακες ἀπαστράπτουσαι κλπ. κλπ. Τὰ πάντα τὴν θέαν λαμπρά. Ἐσχε τῷ ὄντι ὁ κ. Ἰπουργὸς μίαν σπανίαν αἰσθητικὴν ἀπόλαυσιν. Ἄλλ' ἐὰν προῆλθεν εις θετικωτέρας σκέψεις, βεβαίως θὰ διηρώτησεν ἑαυτὸν, πρὸς τί τὰ βασιλικά ταῦτα μέγαλα και τὰ ἐπιπλά και αἱ φύλακες και οἱ λογισταὶ και ἢ πολυἀριθμὸς ἄλλη ὑπηρεσία, πρὸς τί χάνεται παραλόγως ἐν ἀπέραντον κτίριον και δαπανῶνται ἀγνοοῦμεν πόσαι δεκάδες χιλιάδων δραχμῶν—18.000 κατ' ἔτος ἀπορροφῆ μόνον τὸ μισθολόγιον—να φυλάσσωνται ὀλίγα οἰκτρά και κατὰ παρεκτροπὴν

τῆς Φύσεως ζῶντα γύναια; Δὲν εἶνε κρῖμα, δὲν εἶνε ἔγκλημα να μὴ οἰκονομῆ τὸ Δημόσιον μερικὰς μυριάδας δραχμῶν; Ποῖος σκοπὸς κοινωνικὸς ἐξυπηρετεῖται διὰ τῆς βασιλοπρεποῦς συντηρήσεως τῶν γυναικῶν ἐκείνων; Τέλος πάντων ἀπρητεῖτο ὀλίγη ἐντροπή. Τρεῖς ἀπόστρατοι ἀξίωματικοὶ ἢ ὑπαξιωματικοὶ και δαπάνη ἐλαχίστη σχετικῶς θὰ ὑπερήρκειν διὰ τὴν φύλαξιν ὄντων παντελῶς και νῦν και εις τὸ μέλλον ἀχρηστων κοινωνικῶς.

Τόμος 230 σελίδων, λίαν φιλοκάλως ἐκτετυπωμένος, ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ ἀκαταπονήτου μύστου τῆς ἡμετέρας ἐπιστήμης κ. **Ἡλ. Ἀβιθλιογραφία** **ναστασιάδου**, ὑφηγητοῦ τοῦ Ἐμπορικῶν Δικαίου, νῦν Νομάρχου Ζακύνθου, ὑπὸ τὸν τίτλον «**Συγκριτικὴ Μελέται και Φιλοσοφία τοῦ Δικαίου**».

Διαιρεῖται εις τέσσαρα κεφάλαια, τὰ ἐξῆς: α') Φιλοσοφικὴ ἐπισκόπησις τῆς ἐπιστήμης τοῦ Συγκριτικοῦ δικαίου. β') Συγκριτικὴ νομοθετικὴ πολιτικὴ. γ) Θεσμὸς περι ἑταιρειῶν. δ') Σκέψεις περι τῆς κωδικοποιήσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀστικοῦ δικαίου. ε') Ἡ θετικὴ ἐρμηνεία. Ὡς ἀντιλαμβάνονται οἱ ἀναγνώσται τῆς «**Δικαιοσύνης**», ἢς ὁ συγγραφεὺς εἶνε πολῦτιμος συνεργάτης, πρόκειται περι τῶν διαλέξεων του τῶν ἀνακοινωθεισῶν ἐν τῷ «**Παρνασσῷ**» και περι μελετῶν δημοσιευθεισῶν ἀπὸ τῶν στηλῶν ἡμῶν. Ἄλλ' αἱ μελέται αὐταὶ ἀναπτύσσονται εὐρύτερον ἐν τῷ ἐκδοθέντι τόμῳ και ἐπὶ τῷ συγγραφικῶτερον, μετὰ πολλῶν παραπομπῶν οὐχὶ ὀλιγώτερον χρησίμων εις τὸν ἐπιθυμοῦντα να συμπληρώσῃ τὴν βιβλιοθήκην του και να λάβῃ εὐρύτερον γνῶσιν τῶν ὀριζόντων, οὖς ἢ ἡμετέρα ἐπιστήμη διηνοῖς και τολμηρῶς διανοίγει ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις. Ἰπὸ τὴν τελευταίαν δὲ ἰδιῶς ἐποψιν εἶνε ἄξιος θερμῶν συγχαρητηρίων και πολλῶν εὐχαριστιῶν ὁ συγγραφεὺς, ὅστις μετὰ καταπλησσούσης πρλυμασίας και θαυμαστῆς ἐργατικότητος κατῆλθεν ἀπὸ τινος πάνοπλος εις τὸν ἀγῶνα τῆς ἐπιστήμης, ρωμαλέος σκαπανεὺς καταρρίπτων ἀνοικτιρμόως τὰ τεῖχη τῶν προλήψεων, διανοίγων εὐρέα χᾶσματα εις τὰ φοβερά φρούρια τοῦ νομικοῦ σχολαστικισμοῦ, ἐν οἷς ἐφυλάσσοντο τὰ μορολόγια ἀφρημένων νομικῶν κατασκευῶν, τροχοπέδα δηλαδὴ ἀληθεῖς τῆς ἀεικινήτου σήμερον κοινωνικῆς ζωῆς και ἀλληλεγγύης. Πιθανόν και ἡμεῖς να διαφωνήσωμεν πρὸς τὸν κ. **Ἀναστασιάδην**, ἐν τῇ θέσει τινῶν ζητημάτων και ἐν τοῖς ὀρίοις τῆς ἐφαρμογῆς γνωμῶν του εις ἃς ἐπιμένει, ἀλλ' εἶνε ὑποχρεώσις μας να ὀμολογήσωμεν, ὅτι, τὸ γε νῦν ἔχον, ὑπὲρ πάντα ἄλλον διανοίγει φωτεινὸν δρόμον δι' ἑαυτὸν και τὴν παρ' ἡμῖν ἐπιστήμην, στερεῶν τὴν φήμην του ἐπὶ ἔργων πραγματικῶν, ἅτινα δὲν φοβοῦνται τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος.

Ἰσως οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν ξενισθῶσιν ἀναγινώσκοντες σήμερον ἐν ἑτέρῃ στήλῃ λέξεις και φράσεις, αἵτινες δὲν θὰ εἴχον τὴν θέσιν των

Ἐκ τοῦ ἐπεισοδίου **Πατρῶν** ἐν ταῖς στήλαις ἐφημερίδος ὡς ἢ «**Δικαιοσύνη**».

Πλὴν ὅμως τούτου και ἀπὸ ἀπόψεως ἄλλης, ἐφημερίς, πρὸς δικηγόρους ἀποκλειστικῶς ἀπευθυνομένη και πρὸς προάσπισιν τῶν συμφερόντων τοῦ σώματος τῶν δικηγόρων κυκλοφοροῦσα, θὰ ἐπέιχε τὴν ὑποχρέωσιν, κατὰ τὴν τετριμμένην ἀντίληψιν, να συνεκάλυπτε κατὰ τὸ δυνατὸν ἐπεισόδια μετὰ τῶν δικηγόρων τοιαύτην σχόντα ἠλιθεράν ἐξέλιξιν. Ἡ ἀνάγκη ὅμως τοῦ να εἰσελθῶμεν εις βίον ἐπαγγελματικὸν ἄλλον ἐκείνου ὃν ἢ παλαιότερα δικηγορικὴ γενεὰ μας ἐκληροδότησεν εἶνε ἐπιτακτικωτέρα, αἱ δὲ παλαιαὶ συνήθειαι τοῦ διὰ τῆς συγκαλύψεως ἐξίλασμοῦ ἐπίσης εἶνε ἐπιβεβλημένον να μεταβληθῶσιν.

Ἡ ἀντίληψις αὕτη και μόνη ἀποτελεῖ τὸν λόγον δι' ὃν ἐν λεπτομερεῖα τοι-

αὕτη ἀναγράφωμεν ἐν τῇ ἑτέρῃ στήλῃ τὸ ἐν Πάτραις ἐπεισοδιον δι' ὃ ἡμεῖς πρῶτοι μέχρι συντριβῆς θλιβόμεθα. Ἀνόρθωσιν ἐν μέρει μίαν ἡμεῖς διαβλέπομεν. Ἀνεξαρτήτως πρὸς τὴν ὑπαιτιότητα τοῦ ἐνός ἢ τοῦ ἑτέρου ἀμφότεροι οἱ ὑπὸ τοὺς τοιούτους βροῦς ὑποβιβάσαντες ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει τὸ ἀξίωμα να ἀνομολογήσουν τὸ ἀτόπημα. Τοῦτο θὰ ἀπετέλει ὄχι μόνον ἐπαγγελματικὴν ἀλλὰ και προσωπικὴν ὑπερηφάνειαν.

Ὅσα δὲ ἐκτάκτως ξηρὰ ἀλλὰ και ἐκφραστικώτατα ὑπαινίσσεται διὰ τὸν ἐν Πάτραις κ. Πρόεδρον τῶν Ἐφετῶν ὁ φωνογραφικῶς ἐπιεισοδιον; Ἡ ἐποχὴ ἀπὸ τῆς ὁποίας διεπλάσθη και ἐπαγιώθη ὁ ὄρος προσηγορευμένους εἶνε λίαν πρόσφατος, ἀπετέλεσε δὲ ὁ αὐτὸς ὄρος, ὁ ἐν ὑπουργικῇ πρὸς τὸν Βασιλέα ἐκθέσει περιληφθεῖς, λόγον μεταθέσεως τοῦ τῶς Προέδρου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἡμεῖς δὲν εἴμεθα οἱ ἀρμόδιοι να ἐλέγξωμεν τὴν ἐν τῷ ἐπεισοδίῳ δρᾶσιν τοῦ κ. Προέδρου τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν, ὁ τοιούτους ὅμως περι αὐτοῦ παρέχων χαρακτηρισμοὺς ἴσαται, ἐπαναλαμβάνομεν, και ὡς ἐπιστήμων και ὡς δικηγόρος ἀλλὰ και ὡς πολίτης εις τὴν πρώτην γραμμὴν, γράφων δὲ ταῦτα ἀναμφιβόλως δὲν ὑποβάλλει γνώμην ἰδίαν, ἀλλ' ἀντικειμενικῶς καθίσταται ὁ διερμηνεὺς γενικωτέρας ἀντιλήψεως.

Μὴ λησμονῶσιν ἄρα οἱ ἀναλαβόντες τὴν διευθέτησιν τοῦ ἐπεισοδίου, και οὗτοί εἰσιν οἱ ἀποτελοῦντες τὸ Ἀνώτατον Δικαστικὸν Συμβούλιον, ὅτι ἀντίληψις τοιαύτη περι Προέδρου Ἐφετῶν δὲν εἶνε ἐπιτετραμμένον να κοινολογῆται.

Μετὰ εὐδόκιμον και μακρὰν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ ὑπηρεσίαν προήγη εἰς πρόεδρον Ἐφετῶν και ἐτοποθετήθη ἐν Λαρίσῃ ὁ γηραιός, πλήρης ὄμας δράσεως κ. **Ἰω. Τσάτσος**. Ἡ ἐν τῷ παρελθόντι δρᾶσις τοῦ οὗτω προαχθέντος ὑπῆρξε τοιαύτη ὥστε και ἢ προαγωγή του εις θέσιν τούτην ἀπαιτοῦσαν ἀκμὴν εἶνε εις ἄκρον δεδικαιολογημένη και εις τὸν νεαρόν—κατὰ τὸ ἀξίωμα—γηραιὸν Ἀρεοπαγίτην εὐρύτατον τὸ στάδιον ἐκείνο τῆς ἐπιδείξεως τῶν προσόντων του παρέχεται.

Κοινωνικά. Ἡ δὲ μὲν δρᾶσις κ. **Ἰω. Τσάτσος**.

Ἡ ἐν τῷ παρελθόντι δρᾶσις τοῦ οὗτω προαχθέντος ὑπῆρξε τοιαύτη ὥστε και ἢ προαγωγή του εις θέσιν τούτην ἀπαιτοῦσαν ἀκμὴν εἶνε εις ἄκρον δεδικαιολογημένη και εις τὸν νεαρόν—κατὰ τὸ ἀξίωμα—γηραιὸν Ἀρεοπαγίτην εὐρύτατον τὸ στάδιον ἐκείνο τῆς ἐπιδείξεως τῶν προσόντων του παρέχεται.

Εὐχόμεθα κ.λ.π. Τοιαύτης περιπού μορφῆς θὰ ἦτο οἶον δῆποτε κοινωνικὸν ἐν οἰαδῆποτε ἐφημερίδι.

Δὲν ὑπῆρξεν εὐκαιρία, καθ' ὅλον τὸ πενταετὲς χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ ἐκδίδεται ἢ ἐφημερίς ἡμῶν, τὴν ὁποίαν δὲν ἔχρῃσιμοποιήσαμεν, ὥπως τονίσωμεν ὅτι δικαστήρια στρατιωτικά, ὡς παρ' ἡμῖν λειτουργοῦν τὰ στρατοδικεῖα, με προδικασίαν, ἦτοι προανάκρισιν και ἀνάκρισιν, ἀσκουμένην ὑπὸ στρατιωτικῶν ἀποκλειστικῶς, δὲν ἀποτελοῦν παρῳδίαν μόνον τῆς ἐννοίας τῆς Δικαιοσύνης και τῆς ἀπονομῆς ταύτης, ἀλλὰ στρέβλωσιν αὐτῆς μέχρι τοιούτου σημείου, ὥστε ἢ πλήρης κατάργησις ἀποτελεῖ στοιχειώδη δι' ἐν Κράτος ὑποχρέωσιν. Ἀτυχῶς ἢ κύρωσις τῶν ἀγῶνων ἡμῶν τούτων ἐπῆλθε κατὰ τρόπον τὸν ὁποῖον οὐδεὶς θὰ ἤψχετο. Ἡ ἀπλῆ τῶν πρακτικῶν τῆς προσφάτου δίκης Βογιατζῆ ἀνάγνωσις ἃς πείσῃ τοῦλάχιστον και τοὺς φανατικωτέρους προστάτας τοῦ χρεωκοπήσαντος συστήματος, ὅτι ἄλλα προσόντα ἀπῆτήσεν ὁ Ἄρης και ἄλλην δεξιότητα ἠξίωσε πάντοτε ἢ Θέμις.

Ὅπερ εἶδει... ὥπως τονίσωμεν ὅτι δικαστήρια στρατιωτικά, ὡς παρ' ἡμῖν λειτουργοῦν τὰ στρατοδικεῖα, με προδικασίαν, ἦτοι προανάκρισιν και ἀνάκρισιν, ἀσκουμένην ὑπὸ στρατιωτικῶν ἀποκλειστικῶς, δὲν ἀποτελοῦν παρῳδίαν μόνον τῆς ἐννοίας τῆς Δικαιοσύνης και τῆς ἀπονομῆς ταύτης, ἀλλὰ στρέβλωσιν αὐτῆς μέχρι τοιούτου σημείου, ὥστε ἢ πλήρης κατάργησις ἀποτελεῖ στοιχειώδη δι' ἐν Κράτος ὑποχρέωσιν. Ἀτυχῶς ἢ κύρωσις τῶν ἀγῶνων ἡμῶν τούτων ἐπῆλθε κατὰ τρόπον τὸν ὁποῖον οὐδεὶς θὰ ἤψχετο. Ἡ ἀπλῆ τῶν πρακτικῶν τῆς προσφάτου δίκης Βογιατζῆ ἀνάγνωσις ἃς πείσῃ τοῦλάχιστον και τοὺς φανατικωτέρους προστάτας τοῦ χρεωκοπήσαντος συστήματος, ὅτι ἄλλα προσόντα ἀπῆτήσεν ὁ Ἄρης και ἄλλην δεξιότητα ἠξίωσε πάντοτε ἢ Θέμις.

Ἡ συνδρομὴ τῆς «**Δικαιοσύνης**» διὰ τὸ τρέχον δικαστικὸν ἔτος, ὅπερ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ πρώτου Σαββάτου τοῦ Ὀκτωβρίου και λήγει τὸ τελευταῖον Σάββατον τοῦ Ἰουνίου, ὄρισθη εις δραχμὰς 7.50, δύναται δὲ να καταβληθῇ και εις δύο δόσεις ἐκ δρ. 4 ἐκάστην.

Ἡ συνδρομὴ τῆς «**Δικαιοσύνης**» διὰ τὸ τρέχον δικαστικὸν ἔτος, ὅπερ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ πρώτου Σαββάτου τοῦ Ὀκτωβρίου και λήγει τὸ τελευταῖον Σάββατον τοῦ Ἰουνίου, ὄρισθη εις δραχμὰς 7.50, δύναται δὲ να καταβληθῇ και εις δύο δόσεις ἐκ δρ. 4 ἐκάστην.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΩΝ

Εξακολουθούμε αναπολούντες τους αναγνώστας ημών με το υπό του φύλακος των εν Αθήναις Μεταγραφών ανακινήθην ζήτημα, διότι, ως επανειλημμένως εγραψάμεν, το θεωρούμεν ζωτικώτατον και άμεσως σχετιζόμενον με τας επί ακινήτων συναλλαγάς. Διά της κατωτέρω δημοσιευμένης επιστολής του ό εν Αθήναις δικηγόρος κ. Α. Αθανασίου χειρίζεται τούτο από στενώς νομικής άπόψεως, εις ην και διά της εν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ δημοσιευθείσης επιστολής του ελεδίωξε νά τό έντοπίση ό κ. Κ. Αρσενιάδης.

Κύριε Συντάκτη,
Επιτρέψατε και εις έμέ νά εκφέρω τήν γνώμην μου επί του ζήτηματος των πιστοποιητικῶν ιδιοκτησίας, άτινα πολυπαθή χαρακτηρίζει, λίαν έπιτυχώς, ό αΐτιος τῆς γενέσεως του ζήτηματος Μεταγραφοφύλαξ Αθηνῶν.

Πρό παντός ή πρακτική δέν κυριολεκτεῖ, άποκαλύσασ πιστοποιητικά ιδιοκτησίας τά περι ών πρόκειται, διότι δι' αὐτῶν, ως μέχρι σήμερα εξέδιδοντο και ώφειλε νά εκδίδωνται, ό Υποθηκοφύλαξ Αθηνῶν, συγκεντρῶν έν έχυτῷ και τήν ιδιότητα του μεταγραφοφύλακος μέχρι τῆς δια του τελευταίου νόμου διαίρεσεως του γραφείου των υποθηκῶν, δέν έβεβαίωυ ότι πρόσωπόν τι εἶνε ιδιοκτητής ώρισμένου κτήματος; ήτις βεβαίως υπό τό κρατοῦν παρ' ημῖν επί των ακινήτων κτημάτων σύστημα δέν ήτο τῆς άρμοδιότητός του, ούτε ποτε παρὰ των συνκλασσομένων εζήτειτο, ως παράλογος, αλλά περιωρίζετο πιστοποιῶν ότι έν τῇ μερίδι, ήν ώρισμένον πρόσωπον κατεῖχεν έν τῷ βιβλίῳ των Μεταγραφῶν, δέν έσημειούτο μεταγεγραμμένη πράξις τι, δι' ής τό πρόσωπον τουτο άπηλοτήριωσεν ώρισμένον κτήμα, όπερ ήτο ένδοχόμενον και νά μη άνήκη κατά κυριότητα εις αὐτό δια πολλούς λόγους, μεταξύ των οποίων άναφέρω τόν προχειρότερον, τήν έλλειψιν κυριότητος παρὰ τῷ δικαιοπαρόχῳ του. Οὕτως έχοντας του πράγματος, τό άπασχολήσαν κατ' επανάληψιν ύμῶς και τήν κοινωνίαν ζήτημα εἶνε άν ό φύλαξ των Μεταγραφῶν έχη ύποχρέωσιν εκ του νόμου νά εκδώσῃ πιστοποιητικόν περι του ότι ώρισμένον κτήμα, όπερ φαίνεται ότι περιήλθε δυνάμει συμβολαίου άγοραπωλησίας λ. χ. εις ώρισμένον πρόσωπον, δέν μετεβιβάσθη υπό του προσώπου τουτου δυνάμει πράξεως μεταγραφείσης. Τήν καταφακτικήν λύσιν του ζήτηματος τουτου εύρίσκομεν εις τό άρθρον 8 του Β. Δ. τῆς 31 Οκτωβρίου 1856 περι εκτελέσεως του περι Μεταγραφῆς νόμου. Οντως τό άρθρον τουτο όρίζει ότι περι τῆς δημοσιότητος και τῆς φυλάξεως των βιβλίων των Μεταγραφῶν, περι τῆς εκδόσεως αντιγράφων και περιλήψεων, περι τῆς εϋθύνης, τῆς πειθαρχίας και τῆς επιτηρήσεως των κρατούντων τά βιβλία ταῦτα, ισχύουσιν αἱ διατάξεις του περι υποθηκῶν νόμου. Μία των διατάξεων του νόμου περι υποθηκῶν, περιεχομένη έν τῷ δευτέρῳ τμήματι αὐτου τῷ πραγματευομένῳ περι τῆς δημοσιότητος των βιβλίων των υποθηκῶν, εἶνε ή του άρθρου 95, κατά τό όποῖον ό Υποθηκοφύλαξ ώφείλει νά διδῃ άποδεικτικόν τῆς μή υπάρξεως έγγραφῆς ή προσημειώσεως επί ώρισμένου κτήματος, όταν δέν ύπάρχη τοιαύτη. Οπως λοιπόν προκειμένου περι του βιβλίου των Υποθηκῶν ό φύλαξ αὐτου έχη ύποχρέωσιν νά εκδίδῃ πιστοποιητικόν μή υπάρξεως βάρους επί ώρισμένου κτήματος ή και υπάρξεως τοιούτου, οὕτω προκειμένου και περι του βιβλίου των Μεταγραφῶν ό φύλαξ αὐτου έχη ύποχρέωσιν νά εκδίδῃ πιστοποιητικόν μή υπάρξεως μεταγεγραμμένης πράξεως άποδεικνυούσης τήν μεταβίβασιν τῆς φαινόμενης κυριότητος ή άλλου πραγματικου δικαιομακτος ώρισμένου προσώπου επί τινος κτήματος, ως και πιστοποιητικόν υπάρξεως πράξεως τοιαύτης. Οτι τό άνωτέρω Β. Δ. άποτελεῖ

άπλην εκτέλεσιν του νόμου περι μεταγραφῆς; και δέν περιέχει νομοθετικούς όρισμούς, έπομένως δ' έχει ισχύον, πρόκύπτει εκ του περι Μεταγραφῆς νόμου, όστις τά καθήκοντα του Φύλακος των Μεταγραφῶν άνέθηκεν εις τους υποθηκοφύλακας, ότινες δέν εἶνε εύλογον νά δεχθῆ τις ότι άλλας ύποχρέωσεις φέρουν προκειμένου περι του ββλίου των υποθηκῶν, και άλλας περι του βιβλίου των Μεταγραφῶν, άφου μάλιστα και τās μεταγραφάς και τās υποθήκας διέπει ή θεμελιώδης αρχή τῆς δημοσιότητος και ειδικότητος. Και άν όμως υποτεθῆ ότι τό άνωτέρω Β. Δ. οϋδεμίαν κέκτηται ισχύον, άτε περιέχον νομοθετικούς όρισμούς, ή αὐτή καταφακτική λύσις του προκειμένου ζητήματος έπεται εκ του νόμου περι υποθηκῶν και ιδίως του άρθρ. 95 αὐτου, διότι, ως εἴρηται, και τās μεταγραφάς διέπει ό θεσμός τῆς δημοσιότητος, λόγω του οποίου εκαστος δικαιούται νά λαμβάνῃ επισήμως πληροφορίας περι τῆς ιδιοκτησίας του προσώπου μεθ' οϋ συμβάλλεται, έπομένως δέ και επ' αὐτῶν τήν αὐτήν και περι του βιβλίου των υποθηκῶν ύποχρέωσιν φέρει ό φύλαξ.

6 Απριλίου 1910.
Υμέτερος
Αγγελος Αθανασίου
δικηγόρος έν Αθήναις

ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΝ

Κύριε Διευθυντά τῆς εφημερίδος «Δικαιοσύνης».

Υποβάλλω εις τήν κρίσιν Υμῶν ζητήματά τινα εκ των πολλῶν τοιούτων, άτινα γεννᾶ ή επιπολαιότης, μεθ' ής προφανώς συνετάχθησαν οὐκ όλίγοι εκ των νεωτάτων νόμων, και ή περι τό έν Ελλάδα Ισχύον δίκαιον προφανῆς άδαημοσύνη των συνταξάντων τους νόμους τουτους.

Α.) Εἶνε γνωστόν ότι δια του άρθρου 2 του νεαρου Νόμου ΓΦΜΖ' (3547) τῆς 3ης Δεκεμβρίου 1909, δημοσιευθέντος έν τῷ ύπ' αριθ. 37 τῆς 25ης Ιανουαρίου 1910 φύλλῳ τῆς Εφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, έτροποποιήθησαν τά άρθρα 334-340 τῆς Ποιν. Δικονομίας. Νεαρώτατος όμως «περι καταργήσεως» και τροποποιήσεως διατάξεων του νόμου ΓΦΜΖ' του 1910 και τῆς Ποιν. Δικονομίας» νόμος ΓΧΞΑ' (3661) τῆς 24 Μαρτίου 1910, δημοσιευθείς έν τῷ ύπ' αριθ. 119 τῆς 26ης Μαρτίου 1910 φύλλῳ τῆς Εφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, όρίζει, έν μὲν τῷ άρθρῳ 1 αὐτου ότι «τά άρθρα 1, 2, 3, 4, 5, 6 και 7 του ΓΦΜΖ' (3547) νόμου τῆς 25ης Ιανουαρίου 1910 καταργουνται, επανερχονται δ' έν ισχύϊ τά άρθρα 145, 146, 163, 274, 334, 340, 341, 352, 379, 380, 381, 382 και 402 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας», έν δέ τῷ άρθρῳ 2 αὐτου ότι «Η άνακοπή κατά των ερήμην άποφάσεων εξακολουθεῖ διεπομένη υπό των διατάξεων του νόμου ΑΥΕΒ' του 1887 διατηρούντος πλήρη τήν ισχύν αὐτου». Και ήδη ερωτάται: επανήλθον έν ισχύϊ τά μέχρι του νόμου ΓΦΜΖ' ισχύοντα άρθρα 335, 336, 337, (ως τά δύο τελευταία έτροποποιήθησαν υπό του νόμου ΑΥΕΒ' του 1887) και 339 τῆς Ποιν. Δικονομίας; Δυνάμει του προσηρατεθέντος άρθρου 2 του νόμου ΓΧΞΑ' επανήλθεν έν ισχύϊ τό άρθρον 338 τῆς Ποιν. Δικονομίας ως τουτο ίσχυε μέχρι του νόμου, ΓΦΜΖ'.

Β.) Νεαρώτατος επίσης νόμος, ΓΧΞΘ' (3669) τῆς 24ης Μαρτίου 1910, δημοσιευθείς έν τῷ ύπ' αριθ. 122 τῆς 29ης Μαρτίου φύλλῳ τῆς Εφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, όρίζει έν μὲν τῷ άρθρῳ 1 αὐτου ότι «Αἱ άνακοπαί των ερήμην δικασθέντων κατηγορουμένων και μή έμφανισθέντων μαρτύρων, ως και εφέσεις κατ' άποφάσεων Πταιματοδικῶν εγγράφονται, πρό τῆς συντάξεως τῆς περι έγχειρίσεως αὐτῶν εκθέσεως, εις τό επί τούτῳ τηρούμενον» «διπλότυπον» βιβλίον έγγραφῆς άνακοπῶν και εφέσεων», έν δέ τῷ άρθρῳ 3 αὐτου ότι «... Τό παράρτημα εκάστου δελτίου (του βιβλίου έγγραφῆς άνακοπῶν και εφέσεων) άποκόπτεται εξ αὐτου και προσαρτάται επί τῆς άνακοπῆς ή εφέσεως, σημειούται δέ έν τῇ περι έγχειρίσεως αὐτῆς συντασσομένη εκθέσει ό αἶθων αριθμός και ή χρονολογία τῆς έγγραφῆς και ή γενομένη προσάρτησις του παρατήματος», και έν τῷ

άρθρῳ 4 αὐτου ότι «Ανακοπαί ερήμην δικασθέντων κατηγορουμένων, εκπροθέσμως έγχειρίζονται, υποβάλλονται... εις πληρωμήν παραβόλου... Τό παράβολον εισπράτεται δια διπλοτύπου εισπραξέως, μνημονευόμενον και προσαρτωμένον εις τήν περι έγχειρίσεως εκπροθέσμου άνακοπῆς εκθέσιν». Και ήδη ερωτάται: Όταν θά ισχύση ό νόμος οϋτος θά καταργηθῆ τό εως τότε ισχύον δίκαιον, καθ' ό ήτε άνακοπή και ή εφεσις γίνονται προφορικῶς, δηλούντος του καταδικασθέντος ή του πληρεξουσίου του ότι άνακόπει ή εκκαλει τήν άπόφασιν, ένώπιον του γραμματέως του εκδόντος τήν άπόφασιν δικαστηρίου, συντάσσοντας περι τῆς δηλώσεως ταύτης εκθέσιν; και θά απαιτηται όπως ήτε άνακοπή και ή εφεσις συντάσσονται έγγραφως, και έγχειρίζονται εις τόν ρηθέντα γραμματέα, συντάσσοντα εκθέσιν περι τῆς έγχειρίσεως; Ο συντάξας τόν έν λόγω νόμον ΓΧΞΘ' εσοκίπει νά επιφέρῃ καινοτομίαν εις τόν ισχύοντα τρόπον, καθ' όν γίνονται αἱ άνακοπαί και αἱ εφέσεις κατά των άποφάσεων των ποινικῶν δικαστηρίων, ή ηγγνοεί έντελῶς τόν τρόπον τουτον και διά τουτο έγγραφεν, ότι, ως προεξετέθη, άν έγγραφεν έν τῷ έν λόγω Νόμῳ; και τι θά ισχύση επί του προκειμένου μετά τήν έναρξιν τῆς ισχύος του έν λόγω νόμου ΓΧΞΘ';

Υμέτερος
Κ. Π. Κ.

ΕΞΑΙΣΙΑ

Εκφραστικώτερον δέν ήτο δυνατόν νά καταδειχθῆ τό άμελέτητον υπό πᾶσαν εσπομνν του προσφάτου περι εκτελέσεως νόμου, όστις, ενῶ συνετάχθη διά νά άπλοποιήσῃ τό κρατοῦν σύστημα και νά απαλλάξῃ και τόν επισπεύδοντα και τόν οφειλέτην από διανυώσεις τόσον άχρήστους αλλά και τόσας άπαιτούσας δαπανάς, δια των οποίων οὐχί σπανίως επί εκτελέσεων επί κινήτων, άπεροφάτο όλόκληρον τό εκπλειστηρίασμα, έν τούτοις κατέληξε νά προκαλέσῃ τό διπλάσιον των μέχρι τουδε επί όμοίων εκτελέσεων άπαιτούμενων δαπανῶν.

Τό δείγμα παρέχει εκφραστικώτατα ό καιωτέρω υπό του κ. Εϋστ. Καλοῦσα εκπονηθείς επί των πραγμάτων δέ σθηριζόμενος πίναξ:

Ο νόμος περι άναγκαστικῆς εκτελέσεως

Οἱ προσδοκῆσαντες μείωσιν τῆς δαπάνης τῆς εκτελέσεως δια του νεαρου περι άναγκαστικῆς εκτελέσεως νόμου ως ρίψωσιν έν βλέμμα επί τῆς κάτωθι δαπάνης άφορώσης άναγκαστικῆν κατάσχεσιν κινήτων αξίως κατωτέρως των δραχ. 300.

1) δια κατασχετήριον εκθεσιν	δρχ.	3
2) δια δικαιομα έκτελέσεως	»	10
3) δι' αντίγραφον εκθέσεως και επίδοσιν όφειλέτη	»	6
4) όμοίως Ειρηνοδίκη	»	6
5) δια πρόγραμμα άναγκαστ. πλειστηρ.	»	3
6) δι' αντίγραφον και επίδοσιν όφειλέτη	»	4
7) όμοίως Ειρηνοδίκη	»	4
8) δια τρεῖς Συμβολαιογρ. πράξεις καταθέσεως κινασχετηρ. εκθέσεως και επίδοτηρίου	»	10
9) δια περίληψιν και δημοσιεύσιν	»	15
10) δια κήρυξιν	»	2
11) δια Συμβολαιογρ. δήλωσιν παραιτήσεως κατασχεσεως (γενομένου συμβιβασμου) κοινοποίησης αὐτῆς μεσεγγυούχῳ πρὸς επιστροφῆν κατασχεμένων	»	9
12) δια Συμβολαιογρ. πράξιν παραλαβῆς δικογράφων	»	5
13) δια φυλακτικά 15 ημερῶν	»	45
		122

Ενῶ δια των μεταρρυθμισθειῶν διατάξεων τῆς πολιτικῆς δικονομίας θά επερίττευεν ή δαπάνη δραχ. 70 ήτοι 1) επιδόσεις ειρηνοδίκου δραχ. 10 2) πράξεις καταθέσεως, δήλωσις παραιτήσεως και πράξις παραλαβῆς δραχ. 24 3) περίληψις και δημοσιεύσεις δραχ. 15 και 4) φυλακτικά 7 ημερῶν δραχ. 21 (10+24+15+21=70).

Εϋστάθιος Παπακωνσταντῆ. Καλοῦσα Διχ. κλητήρ έν Αλμυρῷ

ΤΟΜΟΙ τῆς «Δικαιοσύνης» πωλοῦνται εις τά γραφεία αὐτῆς, τοῦ μὲν πρώτου έτους πρὸς δραχμᾶς 5, των δέ λοιπῶν πρὸς δραχμᾶς 7.50 εκαστος.

Αριθ. 1847
Αποδεικτικόν
Εν Αθήναις σήμεραν τήν έκτην (6) Απριλίου του 1910 έναεκοσιοστού δεκάτου έτους ήμέραν Τρίτην και ώραν 11 π. μ. ό ύποφαινόμενος δικαστικός κλητήρ των εν Αθήναις Πρωτοδικῶν Κωνσταντῖνος Στεργίου, τῆς έγγραφῶ παραγγελίας του δικηγόρου κ. Ιω. Διαλισμά, πληρεξουσίου του Αλεξάνδρου Αλεξίου κατοίκου Αθηνῶν, ως ένασκούντος τήν πατρικῆν εξουσίαν τῆς ανηλικου θυγατρὸς του Αγγελικῆς, μετέβην και επέδωκα πρὸς τὸν κ. Εισαγγελέα των εν Αθήναις Πρωτοδικῶν δια τὸν άγνωστου διαμονῆς Αντωνιον Πλητᾶν, κάτοικον πρώην Αθηνῶν τήν από 15 Μαρτίου 1910 άγωγήν του, άπευθυνομένην ένώπιον του Πρωτοδικου Αθηνῶν, δι' ής καλεῖ τὸν αντίδικον εμπροθέσμως εις συζήτησιν και εξαιτείται νά γίνῃ δεκτῆ ή άγωγή του, νά κηρυχθῆ άκυρος και άνίσχυρος ό υπό τῆς υπό τήν του έναγοντος πατρικῆν εξουσίαν διατελούσης ανηλικου θυγατρὸς του Αγγελικῆς μετά του αντιδίκου Αντωνίου Πλητᾶ, γενόμενος γάμος και νά καταδικασθῆ ό αντίδικος εις τὰ τῆς δίκης έξοδα και τέλη. Και εις ένδειξιν.

Ο λαβὼν Εισαγγελεὺς
Α. Σπηλιᾶδης
Ο Δ. Κλητήρ
Κωνστ. Στεργίου
Διά τήν αντίγραφῆν
Αθήνησι τῇ 6 Απριλίου 1910
Ο πληρεξούσιος δικηγόρος
Ιω. Διαλισμάς

Αριθ. 1848.

Αποδεικτικόν
Εν Αθήναις σήμεραν τήν έκτην (6ην) Απριλίου του 1910 έναεκοσιοστού δεκάτου έτους ήμέραν Τρίτην και ώραν 11 π. μ. ό ύποφαινόμενος δικαστικός κλητήρ των εν Αθήναις Πρωτοδικῶν Κωνστ. Στεργίου τῆς έγγραφῶ παραγγελίας του δικηγόρου κ. Ιω. Διαλισμά πληρεξουσίου του Αλεξάνδρου Αλεξίου κατοίκου Αθηνῶν, ως ένασκούντος τήν πατρικῆν εξουσίαν επί τῆς ανηλικου θυγατρὸς του Αγγελικῆς, μετέβην και επέδωκα πρὸς τὸν κ. Εισαγγελέα των εν Αθήναις Πρωτοδικῶν δια τὸν άγνωστου διαμονῆς Αντωνιον Πλητᾶν, κάτοικον πρώην Αθηνῶν, αντίγραφον τῆς ύπ' αριθ. 1342 τῆς 3ης Απριλίου 1910 πράξεως του κ. Προέδρου των εν Αθήναις Πρωτοδικῶν, δι' ής όρίζει δικαίωμα τῆς εν αὐτῇ αναπερομένης άγωγῆς του τήν πρώτην συνεδρίασιν (τμήμα συνήθων) μεθ' ήμέρας εἴκοσιν (20) από σήμεραν κλπ. πρὸς γνώσιν του και καλούμενον όπως παραστῆ κατά τήν συζήτησιν τῆς από 15 Μαρτίου ε. ε. άγωγῆς του ότε και όπω ή άνω πράξις όρίζει. Και εις ένδειξιν.

Ο λαβὼν Εισαγγελεὺς
Α. Σπηλιᾶδης
Ο δικ. κλητήρ
Κων. Στεργίου
Διά τήν αντίγραφῆν
Αθήνησι τῇ 6η Απριλίου 1910
Ο πληρεξούσιος δικηγόρος
Ι. Διαλισμάς

Ενώπιον του Δικαστηρίου των εν Αθηναις Πρωτοδικῶν.

Αναφορά
Ης ή τοιχοκόλλησις και δημοσιεύσις διατάχθη υπό τῆς ύπ' αριθ. 160 (1910) άποφάσεως των εν Αθήναις Πρωτοδικῶν). Παρασκευῆς συζύγου Νικολ. Χ. Κυδωνάκη κατοίκου Αθηνῶν.

Κατά του συζύγου τῆς Νικολ. Κυδωνάκη κατοίκου Πετρούσας.
Τήν 21 Οκτωβρίου έτους 1899 ήλθον εις γάμου κοινωνίαν κατά τους κανόνες τῆς ανατολικῆς ορθοδόξου εκκλησίας έν Πειραιεῖ μετά του καθ' οϋ αὐτῆ, μεθ' οϋ συνέζησα μέχρι Φεβρουαρίου 1909 ότε εϋτος μου επετέθη νά με φονεύσῃ δια περιστροφου διότι δέν υπήκουσα εις τās περι άκολασίας συμβουλās του και όπως με παραδόσῃ εις άλλους έπιβουλεύόμενος οϋτω και τήν τιμῆν μου. Εκτοσε δ' έγκατέλειψε τήν συζυγικῆν εστίαν και ζῆ και άναστρέφεται μετ' άλλων γυναικῶν.

Διά ταῦτα εξαιτούμαι
Νά γείνη δεκτῆ ή άναφορά μου και
Νά διαταχθῆ ή κατά νόμον τοιχοκόλλησις και δημοσιεύσις ταύτης.
Αρμόδιος κλητήρ επιδότω τῷ κ. Εισαγγελεῖ των εν Αθήναις Πρωτοδικῶν.
Εν Αθήναις τῇ 22 Ιανουαρίου 1910.
Ο πληρεξούσιος δικηγόρος
Β. Α. Βαχλιώτης
Δημοσιευθῆτω δια τῆς ένταῦθα εφημερίδος «Δικαιοσύνης».

Ο πληρεξούσιος δικηγόρος
Β. Α. Βαχλιώτης

Περίληψις
Τό Δικαστήριον των εν Αθήναις Πρωτοδικῶν, δεχθὲν δια τῆς ύπ' αριθ. 1907 (1910) άποφάσεως του τήν από 20 Μαρτίου 1910 αἴτησιν των Λεωνίδα Ν. Οικοτόμου και Αδαμαντίας συζύγου Ν. Οικονόμου άμφοτέρων κατοίκων Πειραιῶς, εκήρυξε θετόν (εισποίητον) τέχνον τουτων τήν οφρανήν πατρὸς ανηλικον Κωνσταντῖναν θυγατέρα Φωτίου Οικονομοϋλου.

Εν Αθήναις τῇ 8 Απριλίου 1909.
Ο πληρεξούσιος δικηγόρος των Λεωνίδα Οικονόμου και Αδαμαντίας συζύγου Α. Οικονόμου.

Πέτρος Θηβαίος
ΤΥΠΟΣ Π. ΙΑ. ΠΕΤΡΑΚΟΥ